

Wanderpost

SANGBOG

FOR
DE SAMVIRKENDE

SØNDERJYDSKE FORENINGER

DANMARK.

KOLDING G.
KONRAD JØRGENSENS BOGTRYKKERI.
1900.

J. C. JELLEB
SKELSKOR

*Tre
Sjunde
Sjunde
Søndersjydske
i Kolding*

FORORD

I denne nye Udgave er der foretaget nogle Forandringer fra de tidligere, idet enkelte Sange ere udeladte, dels saadanne, hvis Indhold syntes mindre at passe nu, dels saadanne, som Erfaringen har lært kun blive sjældent benyttede, eller hvis Melodi er lidet kendt, medens andre er nyoptagne, saa at der nu i alt er et Par Sange flere end tidligere.

Samtidig er der foretaget en Omordning i Rækkefølgen af Sangene, som ere ordnede i Grupper efter de Emner, de væsentlig dreje sig om, saaledes som det fremgaar af Indholdsfortegnelsen *foran* i Sangbogen. *Bag* i Bogen er, ligesom tidligere, givet en Indholdsfortegnelse, ordnet alfabetisk efter Sangenes Begyndelseslinier.

Bag Løbenummeret foran hver Sang er i Klammer tilføjet det Nummer, Sangen havde i den sidste af de tidligere Udgaver.

INDHOLD

- Nr.
- 1 (1). Kongernes Konge! ene Du kan (A. Recke).
 - 2 (2). Der er et yndigt Land (A. Oehlenschläger).
 - 3 (3). Danmark, dejligst Vang og Venge (L. Kok).
 - 4 (4). Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden (C. I. Boye).
 - 5 (5). Hvor Bølgens larmer højt fra Sø (Chr. Wilster).
 - 6 (6). Laugt, bølgerne Bjerge saa vide paa Jord.
 - 7 (10). Fædreland! Ved den bølgende Str. (N. F. S. Grundtvig).
 - 8 (13). I Danmark er jeg født og baaren (N. F. S. Grundtvig).
 - 9 (14). Kong Christian stod ved højen Mast (Joh. Ewald).
 - 10 (24). Saa fast, du lille Flok, staa fast (C. Ploug).
 - 11 (39). I Danmark er jeg født, der har jeg h. (H. C. Andersen).
 - 12 (65). Vort Danmark var et herligt Land (C. Hauch).
 - 13 (72). Ved fremmed Kyst, paa fjerne Strand (J. L. Heiberg).
 14. Lad En og Anden have Ret (P. Faber).
 - 15 (41). Jeg elsker de grønne Lunde (Joh. Helms).
 - 16 (49). Du skønne Land med Dal og Bakker lagre (Edv. Lembecke).
 - 17 (91). I Artilde Tid, da end begravet (P. Hansen).
 - 18 (40). Med dømpet Hulken rinder Ejdrens Vover (Chr. Richardt).
 - 19 (43). O Danmark, i din Kæppe blaa (Chr. Richardt).
 20. I Fred vil vi dyrke vor fædrens Jord (Fr. Barfod).
 21. Med Bøgelovet om dit Haar (C. Ploug).
 - 22 (59). Vi elskte vort Land, naar den signede Jul (Holg. Drachmann).
 23. Vi har et Hjem, at værne (Christopher Boeck).
 24. At Du, vort elskte Fædreland (Henr. Smith).
 - 25 (75). Mon Tyskland nu strækker til Kolding sin (C. Hostrup).
 - 26 (25). Blev nu til Spot dine tusindaars Minder (Edv. Lembecke).
 - 27 (60). Danmark, vor Moder (Joh. Ottosen).
-
- 28 (29). Paasketokten kined mildt (C. Ploug).
 - 29 (23). Slumrer sødt i Slesvigs Jord (H. P. Hoist).
 - 30 (28). Bort af Slaget rammet (Fr. Paludan-Müller).
 31. Tak for din Daad! (P. Hansen).

Fædrelandet.

Sønderjylland.

- Nr.
- 32 (26). Der er Haab i vort Bryst (M. Rosing).
 - 33 (38). Helt trang er nu Tiden i Sønderjylland (Edv. Lembecke).
 - 34 (52). Søndret laa det sidste Værn (Joh. Helms).
 - 35 (54). Sov nu, min Lille, sov sødt og sov længe (Knud Valløe).
 - 36 (53). Det er saa strenge Tider, al Glæden er som (M. Rosing).
 - 37 (61). Erødre mellem tvende Have (Chr. Richardt).
 - 38 (69). Sørger, alle Danmarks Kvinder (Chr. Richardt).
 - 39 (71). Vi har et Haab, som ej er bygt (Mads Hansen).
 - 40 (77). Saa langt og saa længe som Magt er (Chr. Richardt).
 - 41 (20). Slesvig, vort elskede, omstridte Land (Th. Thaulow).
 - 42 (27). Jeg spørger Solen, naar Dagen gryr (K. Karstensen).
 - 43 (30). Der er vel Dag til Suk og Graad (Niels Møller).
 - 44 (46). Fremad, er Verdens vilde Røst (O. Arvesen).
 - 45 (56). O, send en Tanke did, hvor Thyra bygged (Vilh. Nissen).
 - 46 (57). Slutter Kvæds, I danske Kvinder (Vilhelm fra Flensborg).
 - 47 (67). Sønderjylland, Danmarks Datter (Ax. Carstens).
 - 48 (68). I Hedeby, ved Silens dunkle Vande (H-d).
 - 49 (73). Lillebøltets Bølger bruse (Adam Dan).
 - 50 (76). Eja, hvor man nu tumler med (K. Karstensen).
 - 51 (78). Det haver saa nyligen regnet (Joh. Ottosen).
-
52. Igennem Sø og saltet Vand (Joh. Helms).
 - 53 (68). Der er en hellig Kilde i vort Hjerter (Mads Hansen).
 54. Det var en streng og sorgfuld Tid (Henr. Smith).
-
- ### Modersmaalet.
- 55 (41). Moders Navn er en himmelsk Lyd (N. F. S. Grundtvig).
 - 56 (18). Vort Modersmaal er deligt (Edv. Lembecke).
 - 57 (34). De sige, at mit Sprog er en ussel Tigeekvind (C. Ploug).
-
- ### Flaget.
- 58 (45). Vift stolt paa Kodans Bølge (B. S. Ingemann).
 - 59 (70). Vej højt, vej stolt og frit, vort Flag (C. Ploug).
-
- ### Landsoldaten.
- 60 (35). Dengang jeg drog afsted (P. Faber).
 61. Natens dærmende Taager (C. Ploug).
-
- ### Kvinden.
62. Hvis Danmark havde Bjerg og Fjeld (Chr. Winther).
 - 63 (66). Medens al vor Glans fra forudms Dage (Edv. Lembecke).
 - 64 (36). Vi har sagt det saa tidt, og du véd det (Mads Hansen).

Af blandet Indhold.

- Nr. 65 (32). Længe var Nordens (C. Ploug).
66 (33). I alle de Riger og Lande (B. S. Ingemann).
67 (44). Om Glæder end betegned hvert Fjed (N. Faber).
68 (48). Fred hviler over Land og By (B. S. Ingemann).
69 (45). Opmand dig, du Danske, lad Verden nu se (M. Lauritzen).
70 (46). I Sne staar Urt og Busk i Skjul (Chr. Richardt).
71 (50). Altid frejdig, naar du gaar (Chr. Richardt).
72 (51). Alt staar i Guds Faderhaand (N. F. S. Grundtvig).
73 (37). Det høertes siges, da vi fik Fred (Chr. Richardt).
74 (58). Vi var engang et Folk med Mod (Carl Berthelsen).
75 (74). Haadet er som en Ilden Fugl (Jens Karstensen).
76 (42). Gøj Awien, I Drenge, kommer hid (K. Karstensen).
77 (43). Den Tysker, han sagde, nu vil jeg ha' fat (E. P. Kock).
78 (35). Længe nok har jeg Bondepije været (K. Karstensen).
79. Naar Tysken spørger dernede ved Spree.
80. Vi er en Flok af danske Mænd og Kvinder (Ax. Carstens).
81.

Melodi af E. Hornemann.

1. (1.) Kongernes Konge! ene du kan
Skærme vort elskede Fædreland!
Herre! du ene
Kan Sejren os forlene,
Værn om vort herlige og ældgamle Dan!
2. Slyng om os alle Enigheds Baand,
Send fra din Himmel Begejstringens Aand!
Følg du i Fare
Den tapre lille Skare,
Løft over Hæren din velsignende Haand!
3. Kærlige Fader, lyt til vor Røst,
Freden og Friheden smykke vor Kyst!
Rigdommen følge
Med Snekken over Bølge!
Marken velsigne du med rigeste Høst!
4. Herrernes Herre, mægtig og stor,
Naadig du høre vort bedende Kor!
Herre! du ene
Kan Sejren os forlene,
Værn om vort herlige og ældgamle Nord!

A. Recke.

Mel. af H. E. Krøyer.

2. (2.) Der er et yndigt Land,
 Det staar med brede Bøge
 :: Nær salten Østerstrand. ::
 Det bugter sig i Bakke, Dal,
 Det hedder gamle Danmark,
 :: Og det er Frejas Sal. ::
 2. Der sad i fordums Tid
 De harniskklædte Kæmper,
 :: Udhvilede fra Strid; ::
 Saa drog de frem til Fjenders Men;
 Nu hvile deres Bene
 :: Bag Højens Bøvtasten. ::
 3. Det Land endnu er skønt,
 Thi blaa sig Søen bælder,
 :: Og Løvet staar saa grønt; ::
 Og ædle Kvinder, skønne Møer
 Og Mænd og raske Svende
 :: Bebo de danskes Øer. ::
 3. Hil Drot og Fædreland!
 Hil hver en Daneborger,
 :: Som virker, hvad han kan! ::
 Vort gamle Danmark skal bestaa,
 Saa længe Bøgen spejler
 :: Sin Top i Bølgen blaa. ::

A. Oehlenschläger.

Mel. af P. E. Rasmussen.

3. (3.) Danmark, dejligst Vang og Vænge,
 Lukkt med Bølgen blaa,

- Hvor de voksne, danske Dreng
 Kan i Leding gaa
 Mod de Tyske, Slaver, Vender,
 Hvor man dem paa Tog hensesder —
 Een Ting mangler for den Have:
 Leddet er af Lave.
 2. At dissnarer' færdes kunde
 Værket med Behør,
 Dronning Thyre lod af Grunde
 Rejse, hvor man kør'
 Gennem Volden, sig en Bure,
 Paa det Værk at have Kure;
 Slet sig noget kun vil føje
 Under fremmed Øje.
 3. Efter Ønske vokste Volden,
 Danevirke kaldt,
 Som har mangen Tørning holden,
 Før den slet forfaldt.
 »Leddet,« sagde Dronning Thyre,
 »Har vi hængt; — Gud Vangen hyre,
 At den ingen fremmed bryder
 Eller Hofbud byder.«
 4. Danemark vi nu kan ligne
 Ved en frugtbar Vang,
 Hegnet trindt omkring. — Gud signe
 Den i Nød og Trang!
 Gid som Korn opvokse Knægte,
 Der kan frisk mod Fjenden fægte
 Og om Danebod end tale,
 Naar hun er i Dvale.

L. Koh.

Mel. af C. E. F. Weyse.

4. (4.) Der er et Land, dets Sted er højt
mod Norden,

Og Polens Bjærg svømme nær dets Havn;
Men skønt som det er ingen Plet paa Jorden,
Og Danmark nævner man dets fagre Navn.
I sølvblaa Vesterhav en dejlig Have
Med Bøgehegn, hvor Nattergale bo!

Og hver en Del gav Himmelen sin Gave!

Paa hver en Plet Velsignelserne gro!
2. Fra Ejdens Strøm til Skagens hvide
Banker

Den jydsk Halvø krummer sig mod Nord.
Et herligt Land, dets Folk sig Velstand sanker,
Paa fremmed Strand det henter Guld om Bord.
Den muntre Stridshingst over Engen vanker,
Og Stimer myldre i den dybe Fjord;

Til Stavns og Ror har Skoven Egeplanker,
Dets Søner Kraft og Snildhed deres Ord.

3. Mod Øst for denne tvende Have stride
Med Sjølund's Bred og Odins gamle Ø;
Nær Laaland, Falster staar i Klæder hvide,
Med Løv om Haaret, Bølgens ranke Mø.
Det raske Folk kan ingen Mangel lide,
Thi Agren bølger her sig som en Sø;
Om fagre Blomsterseng staa Lunde blide;
Her er det smukt at leve, tungt at dø.

C. J. Boye.

Mel. af C. E. F. Weyse.

5. (6.) Hvor Bølgen larmer højt fra Sø
Om Danmarks gamle Rige,

Hvor Bøgen kranser Land og Ø

Som Uskyld Slettens Pige,
Der er min elskte Fødestavn,
Der jubler jeg mit Danmarks Navn,
:: Thi der er godt at være! ::

2. I Danmark knejser intet Fjæld,
Ej gemme stolte Bjærg

Det røde Guld til Ladheds Træl,

Ej Jærn til vældigt Værg;

Men Guldet rigt paa Marken gror,

Og Jærnets Kraft i Arnen bor,

:: Uvæbnet har den Værg. ::

3. O, straal fra Øjet uforsagt,

Du Præg af Nordens Stempel!

Et Ord, et Haandslag være Pagt,

Og Barmen Troskabs Tempel!

Ja, Troskab! du est Danmarks Værn,

Du est et Skjold af hærdet Jærn,

:: Du est vort Danevirke. ::

4. O, Danebrog, vort Himmelflag!

Tilaaend os Mod og Styrke!

Vift højt mod Sky i blodigt Slag,

Spred Lys i Kampens Mørke!

Fra oven har en Stemme talt,

Du ned til os fra Himlen faldt

:: Og skal til Himlen hæves! ::

5. Og ret som i dit Purpurflag

Det hvide Kors staaar tegnet,

At tyde kristent Sindelag

Af Kærlighed omhegnet,

Saa styrke Retsind Krigens Aand
Og knytte Fredens Broderbaand
:: Og skærme Land og Konge! :: *Chr. Wilster.*

Mel. af H. O. C. Zink.

6. Langt højere Bjærg saa vide paa Jord
Man har, end hvor Bjærg kun er Bakke;
Men gerne med Slette og Grønhøj i Nord
Vi Danemænd tage til Takke.
:: Vi er ikke skabte til Højhed og Blæst,
Ved Jorden at blive, det tjener os bedst. ::
2. Langt skønnere Egne, vil gerne vi tro,
Kan fremmede udenlands finde;
Men Dansken har hjemme, hvor Bøgene gro
Ved Strand med den favre Kærminde,
:: Og dejligst vi finde ved Vugge og Grav
Den blomstrende Mark i det bølgende Hav. ::
3. Langt større Bedrifter for Ære og Sold
Maaske saa man Udlænding øve,
Med Hjerterne Løve ved Løve;
:: Lad Ørne kun rives om Jorderigs Bold,
Vi bytte ej Banner, vi skifte ej Skjold. ::
4. Langt klogere Folk er der sagnens om
Land
End her mellem Bæltier og Sunde,
Til Husbehov har vi dog Vid og Forstand,
Vi vil os til Guder ej grunde;
:: Og brænder kun Hjerter for Sandhed og Ret,
Skal Tiden nok vise, vi tænke ej slet. ::

5. Langt højere, ædlere, finere Sprog
Skal findes paa fremmedes Tunge;
Om Højhed og Dejlighed Danemænd dog
Med Sandhed kan tale og sjunge;
:: Og træffer vort Modersmaal ej paa et Haar,
Det smelter dog mere end fremmedes slaar. ::
6. Langt mere af Malmen saa hvid og saa
rød,

Fik andre i Bjærg og i Bytte,
Hos Dansken dog findes det daglige Brød
Ej mindre i Fattigmands Hytte;
:: Og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
Naar faa har for meget, og færre for lidt. ::
N. F. S. Grundtvig.

7. (10.) Fædreland!
Ved den bølgende Strand,
I den møjgrønne Lund,
Ved det dejlige Sund,
Af de syngende Vover omskyllet,
Siddet bleg du i Sorgen indhyllet;
Dog for dig er det bedste tilbage;
Thi end lever den *gamle* af Dage!
2. Sort ser det ud;
Men almægtig er Gud,
Dine Fjender til Lands
Er og Fjenderne hans,
De er Fjender af Sandhed og Retten,
De er Fjender af Kærligheds-Ælten,
De har alle det værste tilbage;
Thi end lever den *gamle* af Dage!

3. Maane og Sol
 Sidde løse paa Stol,
 Som et Lagen det gaar
 Under alt, hvad bestaar.
 Dog din Ven sidder fast i det høje,
 Over dig vaager Forsynets Øje!
 Lad kun Lovsang afløse din Klage;
 Thi end lever den *gamle* af Dage!
 4. Højt over Sol
 Paa sin Konninge-Stol,
 Om end Skyerne brast,
 Sidder kærlig og fast
 Han, som vogtede Danmark saa længe;
 End hans Bue har klangfulde Strengge,
 Og hans Bue slaar aldrig tilbage;
 Tro som Guld er den *gamle* af Dage.
 5. Muldjord i Bryst
 Ser den høje med Lyst,
 Der kan Solstraalen bo,
 Der kan Himmelbyg gro,
 Han, som hører, naar Muldjorden sukker,
 Den med perlende Taarer bedugger,
 Med den Trøst kommer Troen tilbage,
 At end lever den *gamle* af Dage!
 6. Fædreneland!
 Som paa Afrundens Rand
 Midt i Bølgerne blaa
 Skal du blomstrende staa
 Med din Maj og med dine Kærminder
 Som en Mø med lettrødmende Kinder;

::: Du endnu har det bedste tilbage:
 Det laa gemt hos den *gamle* af Dage. :::
N. F. S. Grundtvig.

8. (13.) I Danmark er jeg født og baaren,
 Og der er alle mine Klæder skaaren,
 Og der har jeg fundet min Fæstemø,
 Med hende saa vil jeg leve og dø!
 Mens Linden mon løves.
 2. I Danmark løves Bøgeskoven
 Saa kønt som ellers ingen Steds ved Voven,
 Derom synger mangel en lille Fugl,
 Mens Blomsten i Enge yndig er gull!
 3. I Danmark blomstrer Danekvinden
 Med Aftenrødens sode Smil paa Kinden,
 Og der har hun taget mig spæd i Favn
 Og lært mig med Kys mit Fædrelands Navn!
 4. I Danmark lyder Hjertesproget,
 Og der er Sandhed ingen Mand for broget;
 De to høre begge Vorherre til,
 Saa vel derfor han og Danmark vil.
 5. I Danmark blomstrer Kærligheden,
 Guidæbler modnes der i Frode Freden,
 Og der skal man finde de vises Sten,
 I Bølgerne blaa en Perle fuldren!
 Mens Linden mon løves. *N. F. S. Grundtvig.*
9. (14.) **K**ong Christian stod ved højen Mast
 I Røg og Damp;

Mel. af D. L. Rogert.

- Hans Væрге hamrede saa fast,
 At Gotens Hjælm og Hjerne brast;
 Da sank hvert fjendtligt Spejl og Mast
 I Røg og Damp.
 Fly, skreg de, fly, hvad flygte kan,
 :: Hvo staa for Danmarks Christian ::
 I Kamp?
2. Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag:
 Nu er det Tid!
 Han hejsede det røde Flag
 Og slog paa Fjenden Slag i Slag;
 Da skreg de højt blandt Stormens Brag:
 Nu er det Tid!
 Fly, skreg de, hver, som véd et Skjul,
 :: Hvo kan bestaa mod Danmarks Juel ::
 i Strid?
3. O Nordhav! Glimt af Vessel brød
 Din mørke Sky;
 Da tyede Kæmper til dit Skød,
 Thi med ham lynte Skræk og Død,
 Fra Valen hørtes Vraal, som brød
 Din mørke Sky.
 Fra Danmark lyner Tordenskjold,
 :: Hver give sig i Himlens Vold ::
 Og fly!
4. Du Danskes Vej til Ros og Magt,
 Sortladne Hav!
 Modtag din Ven, som uforsagt
 Tør møde Faren med Foragt,
 Saa stolt som du mod Stormens Magt,
 Sortladne Hav!

Og rask igennem Larm og Spil
 :: Og Kamp og Sejer før mig til ::
 Min Grav!
 J. Ewald.

Mel.: Kong Christian stod ved højen Mast.

10. (24.) Staa fast, du lille Flok, staa fast
 I Stormens Brag!

Alt knækket er din ranke Mast,
 Og Tovet sprang, og Sejlet brast;
 Du slingrer under Vindens Kast
 Og Bølgens Slag;
 Du driver mellem Rev og Skær,
 Og ingen Ankerplads er nær,
 Og intet venligt Morgenskær
 Behuder Dag.

2. Staa fast paa overskyllet Dæk
 Med sikker Fod!

En trofast Haand hinanden ræk!
 Lad Stads og Fjas kun blæse væk!
 Kast over Bord din Pengesæk,
 Men ej dit Mod!

Husk paa, du er en Vikingæt,
 Som ej tør blive ræd og træt,
 Mens end tilbage er et Bræt
 Af Skuden god!

3. Og har du ingen Lods om Bord,
 Som Kursen ved,
 Saa grib med egen Haand dit Ror
 Og styr paa Stregen ret i Nord,
 Saa er du i det rette Spor
 Til Havn og Red.

Se op, som dine Fædre saa!
 Imellem Skyer og Taager graa
 Du ser den klare Stjerne staa,
 Som ej gaar ned!

C. Ploug.

Mel. af H. Rung,

11. (39.) I Danmark er jeg født, dér har jeg
 hjemme,

Dér har jeg Rod, derfra min Verden gaar.
 Du danske Sprog, du er min Moders Stemme,
 Saa sødt velsignet du mit Hjerte naar.

Du danske, friske Strand,
 Hvor Oldtids Kæmpegrave
 Staa mellem Æblegaard og Humlehave,
 Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!
 2. Hvor reder Sommeren vel Blomster-
 sengen

Mer rigt end her ned til den aabne Strand?
 Hvor staar Fuldmaanen over Kløverengen
 Saa dejlig som i Bøgens Fædreland?
 Du danske, friske Strand,
 Hvor Dannebrogge vajer, —
 Gud gav os den — Gud giv den bedste
 Sejer! —

Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!
 3. En Gang du Herre var i hele Norden,
 Bød over England — nu du kaldes svag,
 Et lille Land, og dog saa vidt om Jorden
 End høres Danskens Sang og Mejselslag.

Du danske, friske Strand, —
 Plovjærnet Guldhorn finder, —
 Gud giv dig Fremtid, som han gav dig Minder!
 Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!
 4. Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg
 har hjemme,

Hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden gaar,
 Hvor Sproget er min Moders bløde Stemme
 Og som en sød Musik mit Hjerte naar,
 Du danske, friske Strand
 Med vilde Svaners Rede,
 I grønne Øer, mit Hjertes Hjem hernede,
 Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!
H. C. Andersen.

Mel.: Kong Christian stod ved højen Mast.

12. (65.) Vort Danmark var et herligt Land
 I fordums Tid,

Det smiler mildt ved Skov og Strand
 Og spejler sig i salten Vand,
 Og det var Kæmpers Fødeland
 I fordums Tid.

Hvor Bølger synge højt i Kor,
 :: Det ligger som en Perle stor ::
 Og hvid.

2. Og der var Fryd og Fuglesang
 Ved Danmarks Fjord,
 Og der var fuldt af Harpeklang
 Og Kæmpeleg paa grønne Vang,
 Men nu kun høres Klagesang
 Ved Danmarks Fjord:

- Thi Brødre revs fra vort Bryst,
 :: Og vi har tabt vor bedste Trøst ::
 Paa Jord.
3. Men Fjenden bryde kan vor Fred
 I retløs Færd
 Og slide Lemmer Led fra Led,
 Hans Hest kan trampe Sæden ned,
 Og han kan trodse Landets Fred
 I retløs Færd;
 Dog Hjertet gaar sin skjulte Vej,
 :: Og Viljens Troskab dræbes ej ::
 Med Sværd.
4. Thi vil vi trodse Stormens Brag
 Med kraft og Mod,
 Og tro mod Gud og Landets Sag
 Vi vente vil en bedre Dag
 Og skride frem i Stormens Brag
 Med Kraft og Mod
 Og mindes under Tidens Vægt,
 :: At vi er født af samme Slægt ::
 Og Blod.
5. Du stedse var vort Hjerter kær,
 O Danmarks Ø,
 I Solens Glans, i Morgenskær,
 Men nu, da Sorgen staar dig nær,
 Du er os vorden dobbelt kær,
 Du Danmarks Ø;
 Thi os ej blænder Lykkens Spil,
 :: Og før vor Tro vi svigte, vil ::
 Vi dø.

C. Hauch.

13. (72.) Ved fremmed Kyst, paa fjerne Strand,
 Hvorhen os end vor Skøbne sætter,
 Man glemmer ej sit Fødeland,
 Dets lyse Dag, dets mørke Nætter.
 Til Danmark paa vor Barndoms Gang
 Os knyttet Uskylts første Glæder;
 For det nu lyder Manddoms Sang:
 :: Danmark! dig følge Held og Hæder! ::
 2. I Rummet er din Grænse nu
 En snæver Kreds af Hav og Volde;
 Men fjært i Tiden høres du
 I Klang af Harper og af Skjolde.
 I Tiden er din Strækning stor,
 Og Saga frem fra Oldtid træder
 Og synger gennem Seklers Kor:
 :: Danmark! dig følge Held og Hæder! ::
 3. Du mindes Fortids Helteleg
 Ved store Dødes Helteskygger,
 Mens første Christians Konge-Eg
 Er den, hvorunder Livet bygger.
 Hør, Nutid synger Oldtids Kvad,
 Det lyder højt fra alle Steder,
 Hvor Stammen breder ud et Blad:
 :: Danmark! dig følge Held og Hæder! ::

J. L. Heiberg.

Mel.: Hvor Bølgen lærer højt fra Sø.

14. Lad En og anden have Ret,
 Lad det kun Daarskab hedde,

At sværme for en enkelt Plet
 Som Fuglen om sin Rede.
 Jeg tilstaar frit og ligefrem:
 Jeg takker Gud, jeg har et Hjem;
 :: Jeg holder mig til Danmark. ::

2. Jeg gerne tror, hvad der er sagt
 Af Folk, som er i Mode:
 »Hvad ligger der paa Sproget Magt?
 De er jo lige gode.«
 Og dog jeg ikkun eet har kært,
 Det har jeg af min Moder lært,
 :: Det lærte jeg i Danmark. ::

3. Jeg hørte tidt om Syndens Ild,
 Der strømmer gennem Blodet,
 Mens Nordens Søn var god og mild,
 Men mangled Heltemodet.
 Nu gaar hans Heltevygte rundt.
 Han slog, saa selv det gør ham ondt,
 :: Til vi fik Fred i Danmark. ::

4. Jeg véd, at Skønheds Ideal
 Maa langt fra Norden søges,
 I Laurbærlundens tætte Sal
 Og ej de dunkle Bøges.
 Men Kvinden med det lyse Haar
 Og saa det Blik, som mit forstaar,
 :: Hun findes kun i Danmark. ::

5. Mit gamle, kære, frie Land!
 Jeg kan dig ikke miste.
 Jeg slipper ej din grønne Strand,
 Hvad saa jeg end skal friste.

Hvad jeg end lide skal for Nød,
 Jeg har den Trøst dog i min Død!
 :: Jeg bliver her i Danmark. ::
 P. Faber.

Mel.: I alle de Riger og Lande.

15. (11.) Jeg elsker de grønne Lunde
 Med Tonernes vuggende Fald,
 Jeg elsker de blanke Sunde
 Med Sejlernes Tusindtal.

2. Jeg elsker hver Dal, hver Banke
 Med Kornets bølgende Flugt,
 Hvor flittige Hænder sanke
 Af Arbejdets gyldne Frugt.

3. Jeg elsker de brede Sletter
 I Sollysets Sommerpragt,
 I Vinterens Sjøerneætter
 Bag Snetøppets Juledragt.

4. Mig knuger, din Sorg, dit Savn;
 Hver Glans, hver Plet vil jeg bære,
 Som falder paa Danmarks Navn.

5. Thi du er mig Fader og Moder,
 Saa synges fra Strand til Strand;
 Langt mer end Søster og Broder,
 Thi du er mit Fædreland.

6. Forstummed hver Røst i Skoven
 Og falmend hver gylden Frugt,
 Faldt Nat over Mark og Voven,
 Jeg fandt det dog lige smukt.

7. Om alle de Drømme bristed,
Du har fra din Ungdom drømt,
Om Trængsel og Nød du fristed,
Jeg elsker dig dobbelt ømt;
8. Men end er der Sang i Skoven,
Højt bølger det røde Flag,
End er der en Gud foroven,
Som raader for Danmarks Sag.

Johs. Helms.

Mel.: Hr. Fejler kasted Runer over Spange.

16. (19.) Du skønne Land med Dal og Bakker
fagre,

Med grønne Enge og med gyldne Agre,
Med Kløfterne, hvor Bækken
Sig gennem Krattet snor,
Og langs med Vejen Hækken,
Hvor Fugleskaren bor!
Skønne Land! i din rige Have
Mindets Blomst gror paa Heltegrave,
Mindets Blomst.

2. En Kampens Pris din Dejlighed er vorden;
En Bejler kom fra Syd og en fra Norden:
Den ene kom i Glansen
Af Rigdom og af Magt
Og bød dig Brudekransen
Og Herlighed og Pragt;
Fagre Ord talte han med Liste;
Fagre Ord mange Hjerter friste,
Fagre Ord!

3. Den anden rakte Haanden jævnt og stille
Og havde ikke mange Ord at spilde;
Dog var der i hans Stemme
Den gamle, kendte Klang,
Som ingen kan forglemme,
Der hørte den en Gang:
Det var Sang fra din Barndoms Dage,
Minderrøst om din Fryd og Klage,
Minderrøst!

4. Thi du er vokset af hans egen Stamme,
Og du er fostret af den fælles Amme,
Og før han lod dig fare,
Og før han dig forlod,
Før vilde han ej spare
Sit bedste Hjerterblod.

Ej paa Skrømt fór hans Sværd af Skeden;
Tunge Slag drøned over Heden,
Tunge Slag!

5. Den fagre Kampens Pris har Dansken
vundet,
Og Bruden har sin rette Brudgom fundet.

Nu vil han Jaord drikke
Alt med sin Liljevand,
Og mellem dem slet ikke
Er Plads til Tredjemand.
Før hun skal rives fra hans Side,
End en Dyst tør vel Dansken ride,
End en Dyst!

Edo. Lembcke.

Mel. af Reissiger.

17. (21.) I Arilds Tid, da end begravet
 I dunkle Taager Sjælland laa,
 Sig Jylland løftet op af Havet,
 En Vugge grøn med Gænger blaa.
 Fra Havet ind i stærke Strømme
 Til Slægten Kraft og Sundhed drog,
 Og Barnets lyse Vuggerømme
 Stod snart som Daad i Mindets Bog.
2. Vort bløde Sprog paa Jydens Tunge
 Faar Kraft som Vesterhavets Klang,
 Og dog det er saa sødt at sjunge
 Som Spentrup-Præstens Vemodssang.
 Det lød med Vægt i mandig Tale,
 Det lød i Enfold uden Bram,
 Som hist fra Viborg Stændersale
 Og her fra Skamlingsbankens Kam.
3. End taler Skamlingsbankens Støtte
 Om Kampens aldrig endte Tid,
 Om hvad vi led, og hvor vi blødte,
 Og om vort bedste Værn i Strid.
 En Grænsevagt, som ikke segner
 Og giver fejgt sin Post til Pris,
 En Kæmpeslægt, som Ætten regner
 Fra Ebbesen af Nørreis. *P. Hansen.*

Mel.: Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.

18. (40.) Med dæmpet Hulken rinder Ejdreus
 Vover,
 Og Thyras Vold har tabt sin Moderrøst,

Lydløse Taager holde Vægt derover,
 Og Vinden er som Suk fra Aandens Bryst;
 Og vil en ensom Fugl i Dal og Enge
 Sit gamle Hjem forlyste med en Sang
 Og kvindre »Danmark, dejligst Vang og Vænge«,
 Ak, paa dens Tunge dør den vanie Klang
 2. Det er saa lyst, — men daler Sol bag
 Høje.

Og Bonden flytter hjem sin trætte Fod,
 Da gaar der store Syner for hans Øje,
 Og stærke Toner juble ham imod.
 Da blusser Bavn fra de spredte Bakker,
 Da knalder Skud paa Skud fra Grøft og Hegn,
 Da kender han de blaa Soldaterfrakker,
 Da vifter Bøgens Gren som Sejerstegn.
 3. Da ser han »Danebod«, den lyse Kvinde,
 Da ser han »Folkedrotten« højt til Hest,
 Og alle de, han bærer helst i Minde,
 Forbi ham stormer som en Nordenblæst;
 Det pusler sælsomt her i Dødningshaven,
 Hver Kriger rejser sig fra Hvilen sød,
 Der gaar et Sagn: — den har ej Ro i Graven,
 Hvis elskte end i Livet lide Nød.

4. Ej ræddes Bonden; stærke Tanker
 trænge
 Sig i hans Hu, hvor Modet fast forgik;
 I Hjemmet har hans Viv ham ventet længe:
 Dér er han! hvilken Højhed i hans Blik
 O, Fædreland! o lyt til Bondens Tale,
 Som Viv og Børn nu styrk dig ved hans Røst:

»Snart kommer Dagen, alle Haner gale!
Selv Døden varsler Livet paa vor Kyst!«

Chr. Richardt.

Mel.: Hvor Bølgen larmer højt fra Sø.

29. (43.) O Danmark, i din Kappe blaa,
Den folderige, bløde,

En skovgrøn Kjortel har du paa,
I Brystet Roser røde!

Dit Hjerte banker dog saa tungt;
Hvor tør du klæde dig saa ungt,
:: Vor gamle, kære Moder! ::

2. Ja gammel est du, Moder, kær,
Men gammel og din Fjende!

De tusind Aar han var dig nær,
Saa nær som denne Sinde;
Men ung som Bøgens friske Glans
Er om din Pande Ærens Krans
:: Fra Istedts brune Hede. ::

3. Og vil vor Fjendes Tungemaal
Sig rangle om vor Have,
Da har vi Kæmpevisens Staal,
Vor bedste Fædregave;

Men kommer han med Mænd og Sværd,
Vil Gud, saa skal han tøve her,
:: Til Død staar op af Grave! ::

4. O Danmark, dølg da ej din Pragt
Og ej de Roser røde!
Men smyk dig kun i Sommerdragt.
Den folderige, bløde!

Og vift med Bøgens grønne Slør
Til Nordens Mænd og Nordens Møer
:: En Hilsen over Sundet! ::

Chr. Richardt.

Mel. af Ludv. Schytte.

20. I Fred vil vi dyrke vor fædrene Jord,
Hvor Rugen og Hveden langs Bøgene gror,
Hvor Fuglene synge, hvor Bølgen er blaa,
Hvor Bautasten trindtom paa Højene staa, —
Vor Fædrenejord!

2. I Fred vil vi hævde vort mødrene Maal,
Som Silke saa blødt og saa blankt som Staal,
Der vidnefast spejler os Fædrenes Daad,
Der løfter til Jubel og smelter til Graad, —
Vort Mødrenemaal!

3. I Fred vil vi tone vort hellige Flag,
Korstegnede Banner, saa prud og saa strag;
Fra Himlen det stammer og glemte det ej,
Da det viste Hvittfeld til Himmelen Vej, —
Vort hellige Flag!

4. I Fred vil vi færdes! — men kommer
der Krig,

Da stole, Gud Fader, vi ene paa dig:
Du styrke vor Arm, og du styrke vor Aand,
Du frelse os ud af Ydmygelsens Baand,
Hærskarernes Gud!

5. I Fred vil vi leve! — dog Fred kun
saa langt,
At Livet ej bliver for Æren for trangt!

Og før vil vi taale Fornedrelsens Nød,
Før søge vi Frihed og Frelse i Død,
Og Æren med dem!

Frederik Barfod.

Mel.: Hvor Bølgen larmer højt fra Sø.

21. Med Bøgeløvet om dit Haar
Og Fuglesang paa Tunge,
Hvor er du dejlig i din Vaar,
Du tusindaarig-unge!
Var du saa stærk, som du er smuk,
Du stred ej blot med kvalte Suk,
:: Men Sværdene lod sjunge. ::
2. Da sad ej dine egne Børn
Ved fremmed Hærd og længtes,
Og ej af Barbariets Ørn
Trotaste Hjærter flængtes;
Da blev det ingen Brøde kaldt,
Og tungt ej Straffens Bile faldt,
:: Naar om din Favn, de trængtes. ::
3. Da stod dit Hus ej uden Tag
Og uden Slaa dets Laage;
Paa højen Vold ved Nat og Dag
Du dine Mænd lod vaage;
Og fra din nu halvtomme Havn
En Svaneфлок bar vidt dit Navn
:: Med stolten Danebroge. ::
4. Men er du bleven spag og blød
I kolde Vinterdage,

Og bringer Foraarssolens Glød
Ej fordums Kraft tilbage —
Endnu du har et Sønnekuld,
Hvis Kærlighed, hvis Tro og Huld
:: Forvist ej skal forsage. ::

4. O Fædreland! i Verdens Rum
Du som et Fnug kun vejer,
Og rummer dog den største Sum,
Af alt, hvad Folket ejer!
Gid du maa se dets Tvedragt endt,
For alles Sag hvert Hjerter tændt,
:: I Enighed din Sejer! ::

C. Ploug.

Mel. af Lange Müller.

22. (59.) Vi elske vort Land, naar den signede
Jul
Tænder Stjernen i Træet med Glans i hvert
Øje,
Naar om Vaaren hver Fugl
Over Mark, under Strand
Lader Stemmen til hilsende Triller sig bøje;
Vi syng din Lov over Vej, over Gade,
Vi kranse dit Navn, naar vor Høst er i Lade:
:: Men den skønneste Kranse
Bli'r dog din, Sankte Hans!
Den er bundet af Sommerens Hjerter saa
varme, saa glade. ::
2. Vi elske vort Land, men ved Midsommer
mest,

Naar hver Sky over Marken Velsignelse sender,
 Naar af Blomster er flest,
 Og naar Kvæget i Spand
 Giver rigeligst Gave til flittige Hænder;
 Naar ikke vi pløjer og harver og tromler,
 Naar Koen sin Middag i Kløveren gumler:
 :: Da gaar Ungdom til Dans
 Paa dit Bud, Sankte Hans!
 Ret som Føllet og Lammet, der frit over

Engen sig tumler. ::
 Paa dit Bud, Sankte Hans!
 Ret som Føllet og Lammet, der frit over

3. Vi elske vort Land, og med Sværdet i
 Haand
 Skal hver udenvælts Fjende beredte os kende,
 Men mod Ufredens Aand
 Over Mark, under Strand
 Vil vi Baalet paa Fædrenes Gravhøje tænde:
 Hvert Sogn har sin Heks og hver By sine

Trolde,
 Dem vil vi fra Livet med Glædesblus holde;
 :: Vi vil Fred her til Lands,
 Sankte Hans, Sankte Hans!
 Den kan vindes, hvor Hjerterne aldrig bli'r
 tvivlende kolde. ::

Holger Drachmann.

Mel.: Vift stolt paa Kodans Bølge.

23. Vi har et Hjem at værne,
 Saa lille og dog stort;
 Thi Mindets lyse Stjerne
 Staar over Hjemmets Port;

Og ingen Plet hernede
 Har os til Glæde stemt
 Som Hjemmets lune Rede,
 I Kornets Bølger gemt.

2. Med skovomkranste Vande,
 Paa Dal og Bakke rigt,
 Med Havets skønne Strande
 Vort Land er som et Digt,
 Et Digt, vi alle kender,
 Som gør vort Hjerter glad,
 Et Digt, der aldrig ender,
 Blot ej vi skilles ad.

3. Men hæse Røster kalde
 Paa Ufredsaanden trindt,
 Og falske Toner gjalde,
 Som Daarer følge blindt.
 Det er kun syge Sjæle,
 Der svige Land og Drot,
 Og Hjemmefreden stjæle
 I Hytte og i Slot.

4. De svigte dig, vor Moder,
 Der svag og fattig staar;
 De spotte dig, vor Broder,
 Som hist i Lænker gaar;
 De haane Landets Fane
 Og Danmarks gode Drot,
 Mens Fjenden Vej de bane
 Sig selv til Spe og Spot!

5. Nej, slut som Brødre alle
 En Mur omkring vort Land,

Og skulde Striden kalde,
 Staa fast, du danske Mand!
 Hold ud som de, der mødte
 Paa Sønderjyllands Strand,
 Som hist ved Dybbøl blødte
 Og slog ved Helgoland!

6. Vort Land, saa svagt og ringe
 Trods Fortids Heltespor!
 End kunde du os bringe
 En Fremtid lys og stor,
 Naar Kiv og Strid vi dreve
 Paa Døren alle Mand,
 Og raabte enigt: »Leve
 Vort kære Fædreland!«

Christopher Boeck.

Mel.: Vi Sømand gør ej mange Ord.

24. At du vort elskte Fødeland,
 Der ej har mer at miste,
 Dit gamle Flag snart stryge kan
 Og ligger paa det sidste,
 Er nu saa tit med høje Raab
 Raabt ud af Døgnets Dværge;
 Men Kærlighed og Tro og Haab
 Kan endnu flytte Bjerge!
 2. Med Danebrog paa Toppen end
 I Sø sig Danmark spejler!
 Ak, hvo maa ikke elske den,
 Den kongelige Sejler?

Lad Tvedragt kendes kun af Navn!
 Lad Kærligheden raade!
 Da glider Skuden nok i Havn,
 Til Trods for Søens Fraade!

3. Mer let er fejge Angestraab
 Paa vrede Bølgetoppe
 End stolt og kækt og frejdigt Haab,
 Der holder Modet oppe.

I Nøden faa med Frygten Bugt!
 Plej Haabet i det dunkle!
 Og dobbelt klart og dobbelt smukt
 Skal Danmarks Stjerne funkle!

4. Men vandt du ogsaa disse to,
 Et maa dog mindst du slippe:
 Til Rettens Sejer hav en Tro,
 Grundmuret som en Klippe!

Lad Luften tykne nok saa mørk —
 Naar du den Tro bevarer,
 Da springer Vand af goldest Ørk,
 Og du skal se, det klarer!

5. Saa tag dig sammen, bliv ej træt!
 Hold Maalet skarpt for Øje!
 Støt Skulder imod Skulder tæt
 Og lad dit Mod ej bøje!

Er Natten ogsaa sort og lang,
 Som gik det brat mod Døden,
 Vil Gud, skal en Gang Lærkesang
 Bebude Morgenrøden!

6. Vil Gud, da juble vi paany,
 Som lide nu og taale!

Vil Gud, da spredes hver en Sky
 For Solens stærke Straale!
 Da skulle Brødre, skilt ved Svig,
 Genses med dobbelt Varme,
 Og kaste med et Glædesskrig
 Sig hinandens Arme!

Henr. Smith.

Mel.: Saa kæmped' de Helte af anden April.

25. **M**on Tyskland nu strækker til
 Kolding sin Krop,
 Saa Danmark krøb ind med det samme?
 Mon Grenen, hvor Ørnen sin Rede slaar op,
 Ej mer hænger fast ved sin Stamme?
 2. Er Tungen, den gamle, udreven med
 Rod?
 Er Mindet alt druknet i Taarer?
 Blev Dybbelbjærg tysk, da det døbttes i Blod,
 Som flød fra de danske Aarer?
 3. Og bringer da Bølgen ej længer fra
 Nord
 Et Bud, hvorved Hjerter sig hæve,
 Og synger den aldrig i Flensborrig Fjord
 En Sang om Kong Fredrik den gæve?
 4. Jo, Morderen aldrig slog Sjælen ihjel,
 Hvor haardt han end Kødet har plaget;
 Og Pennen ej mægter at slette det Skel,
 Som Aanden og Blodet har draget.
 5. Og Danmark ej stopper paa Kongsaens
 Rand,

Skønt Fjenden det væbnet vil standse;
 Det sejler paa Luften, det glider paa Vand,
 Det ler ad hans Trusel og Lanse.

6. Det fæster just Rødderne sønden for Aa,
 Det drømmer med Hyrden paa Heden,
 Det leger og vokser med Drengene smaa
 Og synger om Sejren og Freden.

7. Det sænker i Kvindernes Hjerter sig
 trygt

Og svulmer i mandige Arme,

Dér kender det intet til Tivl eller Frygt

Og mere til Haab end til Harm.

8. Det saar sig som Bøgen paa uy i sin
 Bund

Og trives som den under Skygge,

Til Fjenden faar set, han tog mer i sin Mund,

End Tænder han har til at tygge.

9. Ja, Danmark opvokser mod Sønden i
 Kraft,

Som snart det opvokser i Norden,

Og Fjenden, som krør sig af Held, han har

haft,

Er end ikke rigere vorden.

10. Endnu ikke Danmark er blevet et

Vrag,

Det trodser de stridige Strømme.

Vorherre os snart lade hilse den Dag,

Da Tysken af Landet maa rømme.

C. Hostrup.

Mel.: Klang mine fikkor.

26. (25.) Blev nu til Spot dine tusindaars
Minder?

Er dit Sværd nu brustet og plettet dit Skjold?
Blev dine Mænd nu til klagende Kvinder?
Trampe dine Fjender den sløjfede Vold?
Er nu paa Sange din Bøgelund tom?
Maa vi nu blues med Blikket mod Jorden
Ved hver en Tone, der minder os om,
At du var Dronning i Norden?

2. Svigtet af Venner og svigtet af
Frænder, —
Hver en Stjerne skjult i den bælgmørke Nat —
Banneret baaret af famlende Hænder; —
Havde baade Himmel og Jord dig forladt?
Slangen, du fostrede selv ved din Barm,
Frem af sin Hule sig snigende voved,
Sløved dit Væрге og lammed din Arm,
Bøjed i Støvet dit Hoved.

3. Skibet er strandet; — saa lad os da
Rask igennem Brændingen alt, hvad vi kan;
Viljen, der mægter vor Frihed at væрге,
Troskab indtil Døden mod Fædrenes Land,
Levende Haab, der kan svinge vort Flag,
Dødeligt Had, der kan hvæsse vor Klinge,
Klippefast Tro paa den Fremtidens Dag,
Der skal Genfødselsen bringe.
4. Lad os da vente og ikke forsage,
Agte paa de varslende Tegn under Sky,

Bære de tunge Forsmædelsens Dage, —
Atter skal i Danmark en Morgen dog gry!
Kommer da Luftningen frisk over Strand,
Ruller da vældigt den vækkende Torden,
Da skal du atter, mit Fædreneland,
Løfte dit Hoved fra Jorden!

5. Da skal du se dine Søner staa rede;
Og da skal den hvislende, giftige Snog,
Som nu tør frækt sig i Solskinnet brede,
Flygte for dit Blik til den mørkeste Krog.
Da skal eit ældgamle Banner paa ny
Vinke til Sejer de faa mod de mange,
Og da skal atter blandt Sværdenes Gny
Runge de frejdige Sange! *Edz. Lembcke.*

Mel.: Længe var Nordens.

27. (60.) Danmark, vor Moder,
Sørgebesløret!

Tidernes tunge
Bleged' din Kind;
Griske Germaner
Trampe din Have,
Trældommens Talsmænd
Haane dit Navn.
2. Danmark sin Datter
Aldrig kan glemme;
Stesvig! du sledes
Fra Moderens Favn;
Kraftig du kæmper,
Vidner for Verden,

Dansk vil du leve,
Dansk vil du dø!

3. Tak for din Troskab,
Staa som Eksempel!
Frelse forjætter
Din sejge Natur!
Svigt ej i Striden,
Tidernes skifte,
Danemarks Drenge
Opvokse til Mænd.

4. Atter det skilte
Bøjer sig sammen;
Danske i Tunge
Samles i et!
Sejre skal Sandhed,
Retfærd skal raade,
Det er vort Løsen,
Det er vort Haab!

Ottosen.

Færsk Folkemelodi.

28. (22.) Paaskeklokken kimed mildt fra den
danske Kyst,

Meldte over Lande dog om saa haard en Dyst.
Slutter Kreds og staar fast, alle danske Mænd!
Gud han raader, naar vi fange Sejrr igen.

2. Listet var i Mulm og Nat hid den
tyske Hær,
Knap de danske Drenge fik Tid at spænde
Sværd.

Slutter Kreds og staar fast, osv.

3. Aabent Bryst var Landeværn, Mod var
Danskens Skjold;
Tysken maatte bygge af egne Lig sin Vold.
Slutter Kreds og staar fast, osv.

4. Kuglen peb og Sværdet sang til
Kartovers Brag;
Tysken maatte lære det danske Sprog den Dag.
Slutter Kreds og staar fast, osv.

5. Over Thyras brystne Led Blod i
Strømme randt;
Tysken maatte købe helt dyrt hvert Fjed,
han vandt.

Slutter Kreds og staar fast, osv.
6. Vegener for Overmagtliden Flok til sidst;
Men af Danmarks Ære den haver intet mist.
Slutter Kreds og staar fast, osv.

7. Blegnet er saa manges Kind, færre er
de faa;

Men for Danmarks Ære vi end er nok at slaa.
Slutter Kreds og staar fast alle danske Mænd!
Gud han raader, naar vi fange Sejrr igen.

C. Ploug.

Mel. af J. P. E. Hartmann.

29. (23.) Slumrer sødt i Slesvigs Jord,
Dyrekøbt den blev ved eder!

Sommeren sit Blomsterflor

Over eders Grave breder;

Mindet flyver som en Fugl

Hen til Slesvigs grønne Vange,

Synger der fra Gravens Skjul
Ensomt sine simple Sange!

2. Ensomt, thi de brustne Blik
Ingen kærlig Haand har lukket,
Ingen Ven jert Haandtryk fik,
Ingen hørte Afskedssukket.

Men for Danmark Sukket lød,
For dets Fremtid, for dets Lykke
Hvil da sødt i Jordens Skød,
Hvil da sødt i Gravens Skygge!

3. Mindets Fugl nu søge vil
Tidt til eder hen, I kære;
I, som med Begejstrings Ild
Stred og faldt for Danmarks Ære!
Ser da Lønnen for jert Mod:

Slesvigs Land er atter vundet!
Blodet binder — med jert Blod
Har I det for evigt bundet.

4. Skøn er Døden, som I fik,
Ingen skønnere der findes —
Derfor vil med vaade Blik
Heller ej vi eder mindes;
Men hvor danske Hjerter slaa,
Og hvor danske Toner klinge,
Skal med Stolthed store, smaa
Fædrelandets Tak jer bringe!

Mel.: Svart er Natten svunden.

30. (28.) Brat af Slaget rammet.
Kastet haardt til Jord,

H. P. Holst.

Ligger brudt og lammet
Du, vor gamle Mor!

Har du anden Tanke
Nu end »lid og taal«,
Saa forkynd, o Danmark,
Mig dit Fremtidsmaal!

2. Søn! elendig, ussel,
Hjertet fuldt af Nag,
Tænker jeg med Blusel
Paa mit Nederlag;
Men trods Ve og Vaande,
Trods hver bitter Skaal,
Holder fast i Haabet
Jeg mit Fremtidsmaal.

3. Paar ved Fredens Frugter
Først mit Saar jeg lægt,
Snart jeg mig optugter
Da en Helteslægt;

Ynglinger i Plade,
Dreng, klædt i Staal,
Mænd med faste Hjerter,
Det er Danmarks Maal.

4. Dernæst jeg opdrager
Mig en Pige-flok,
Som ej Hjemmet vrager,
Som i lidt har nok.

Ingen Døgnets Flaner,
Rendt fra Bog og Naal;
Fromme, stærke Kvinder,
Det er Danmarks Maal.

5. Saa min Hu mon stande
Til en Ven, en kæk,
Som med mig vil blande
Blod og ikke Blæk;
Som ej troløs svigter,
Høres Fjendeskraal;
Trofast Broderforbund,
Det er Danmarks Maal.

6. Kroner Lykken Enden,
Har jeg først de tre,
Drengen, Pigen, Vennen,
Svinder al min Ve.
Da til Lurens Toner
Blusser Bavn og Baal;
Slesvigs Land genvundet!
Det er Danmarks Maal!

Fr. Paludan-Müller.

31. Tak for din Daad!

Ej har du lyttet til Fristerens Raad,
Øret du vil for den fremmede lukke,
Kender du Sproget, der lød ved din Vugge,
Kender kun een som din Broder og Ven,
Og til ham du længes igen.

2. Tak for dit Haab!

Ej kan det døves af Fjendernes Raab,
Ej kan det trættes, og ej kan det kues,
Ej kan af Magten til Tavshed det trues,
Frejdig det gror i din Sjel og dit Sind,
Vier til Manddommens Gerning dig ind.

3. Tak for din Tro!
Lidelsen møder du frejdig og fro;
Ikke dig Korset til Jorden kan tynge,
Sorgen formaar kun din Kraft at forynge,
Hvæsse din Vilje og hårde dit Mod,
Styrke til Kampen din Haand og din Fod!

4. Tak for din Strid!

Kampen var haard i den henfarne Tid!
Vist vi dog véd, at naar Natten er omme,
Atter livsalig en Morgen skal komme,
Da fra den truende, mulmsorte Sky
Solen frem skal bryde paa ny.

5. Tak da for alt!

Tak for det Haab, du til Live har kaldt!
Tak for det Minde, du gav os i Gemme!
En Gang det skal med sin mægtige Stemme
Kalde os alle til Morgenens Gry
Fremad, fremad, fremad paaany!

P. Hansen.

Mel.: Vikingabalk.

32. (26.) Der er Haab i vort Bryst, thi da
Herren os slog,
Saa i Knæ for den Stærke vi faldt,
Det et Ridderslag var, og paa Korstaretog
Gaa vi frem mod vort Maal gennem alt.

2. Vi vil frem gennem Spot, gennem Nød,
gennem Blod,
Til vor Fremtids forjættede Land,
Vi vil lande paa ny med en lykkelig Fod
Hist paa Slesvigs velsignede Strand.

3. Vi har lyttet i Natten mod Øst og
mod Vest

Efter Fjed af en kommende Ven

Vi kun Hovslag fornam af den pilsnare Hest
Der bar Løgnen blandt Folkene hen.

4. Lad dem glemme os kun paa vor
ensomme Vagt,

Lad dem vie til Døden os ind!

Ved den gryende Dag skal de se, hvilken Magt
Der er lagt i det trofaste Sind.

5. Da vor Morgensang Sværdet skal synge
mod Sky,

Mens vor Fane sin Vinge slaar ud!

Den skal flyve med os imod Sejren paa ny
Eller hjem gennem Døden til Gud!

6. Ja, naar Dagen den gryr, da vær oppe,
vort Haab,

Og slaa ud dine Vinger til Strid,

Og som Lærken syng ud over Fjendernes Raab:
Nu for Danmark er Foraarets Tid!

7. O! I Mænd, som har følt, at Gud Fader
os slog,

Og at Hjertet blev stort ved hans Slag,

Værer med paa vort dejlige Korfarertog

Ud til Slesvigs Befrielsesdag. *M. Rosing.*

Mel.: Om Danemarks Kvide der led en Sang.

33. (38.) Hel trang er nu Tiden i Sønder-
jylland

Til Glædesfest;

Med Sorgen i Sinde hver Dannemand

Maa gaa til Gæst.

Brudt er jo Leddet, som Vangen har hegnet,
Volden er sløjftet, og Virket er segnet,
Og Klagen den lyder for Danmark.

2. Vort Land var jo stedet saa mangen
Gang

I onde Kaar;

Og aldrig vi saa dog en Vinter saa lang,
Det blev jo Vaar.

Den Gang den kullede Greve var Herre,
Aldrig var Nøden og Vaanden jo værre,
Der kom dog en Frelse for Danmark.

3. Er Egen end falden, der knejste prud,
Se Stubben staar,

Og frodig den skyder de friske Skud,

Mens Tiden gaar.

Bøjes end Folket i Trængsel og Smerte,
Troen og Haabet dog gror i dets Hjerter,
Og Haabet det peger mod Danmark.

4. Og Sandhed og Ret har en Magt i sin
Røst

Mod Svig og Vold,

Og Folkets Liv har i Folkets Bryst

Sit Værn og Skjold.

Tanken i Hjertet kan Lænker ej binde,

Tonen fra Vuggen og Fædreens Minde

Og Sangen, der lyder om Danmark.

5. Hil være den trofaste Dannemand,
Som aldrig træet

Paa Ting og paa Stævne holdt modig Stand
 For Folkets Ret!
 Højt har han mælet, hvor faa kun det

turde;

Venner og Fjender, naar han tog til Orde,
 Fornam, at vor Hu stod til Danmark.

6. *Hans Krüger* skal mindes, mens

Troskab bor

I Danskens Bryst,

Og det skal her vidnes, at hvert hans Ord
 Var Folkets Røst.

Vort er det Banner, han dristig har hævet,
 Vort er det Haab, som paa Fanen staar
 skrevet:

»Vi komme tilbage til Danmark!«

Edø. Lembocke.

Mel.: Paasketlokken kimer mildt.

34. (52.) Søndret laa det sidste Værn hist paa
 Slesvigs Grund,

Tro de danske Drengene holdt ud i Dødens
 Stund.

Fod for Fod sank i Blod Dybbøls Fanevagt.
 Aldrig Danmark glemmer Ofret, I har bragt.

2. Dybbøls Kam som Thyras Led blev
 vor Helligdom.

Daad, som der blev øvet, end synger
 Danmark om.

Fod for Fod sank i Blod Dybbøls Fanevagt.
 Aldrig Danmark glemmer Ofret, I har bragt.

3. Ørnen fra sin høje Sky ned paa
 Lærken skød;
 Brat hver Sang forstummed, som før paa
 Vangen lød.

Lærkesang vil en Gang over Slesvigs Jord
 Til de vante Toner finde Hjemmets Ord.

J. Helms.

Mel.: Blev nu til Spot dine Tusindaars Minder.

35. (54.) Sov nu, min Lille, sov sødt og sov
 længe!

Sov, til du vaagner med Roser paa Kind!
 Husk, at din Moder kan trænge til Drengene,
 Drengene med Kræfter og Kækhed i Sind!

Ser du, med Hovedet bøjet hun staar,
 Moderens tungeste Sorg har hun fristet.
 Hører du Sukket, naar Tankerne gaar
 Bort til de mange hun misted?

2. Blandt sine Børn sad hun frejdig i Haven,
 Sangen lød højt, og Høstleens klang;

Da blev der tyst, da bar de til Graven
 Sønnen, den stærke, som værnede om Vang.
 Voldsmænd da sprang over Gærdet paa Stand,
 Stormede frem, hendes Skare var liden.

Spejdende saa hun om Hjælp over Strand, —
 Hun blev alene i Striden.

3. Kampen var kort; men som Skyer,
 der fare

Fremad og jage hinanden paa Flugt,

Spurgtes de tungeste Tidenders Skare,
 Budskab om Sorg, som i Kummer blev slukt.
 Vangen blev trampet til Vaabnernes Brag,
 Søn efter Søn, saa hun kæmpende segne —
 Over hans Grav vajer Voldsmandens Flag,
 Moderen kan den ej hegne.

4. Saa kom der Fred, og saa kom der
 Smerte,

Sønner og Døtre, saa ædle, saa tro,
 Vristed med Vold fra det elskende Hjerter,
 Aande nu tungt i Fjendernes Bo.
 Husk det, min Dreng, naar du staaar som en
 Svend,

Der er et Maal, mod det skal du stævne!
 Der er saa meget at vinde igen!
 Der er saa meget at hævne!

Knud Vallev.

Mel.: En dejlig ung Ridder.

36. (55.) Det er saa strenge Tider, al Glæden
 er som død,

Paa Danmarks gamle Harpe hver Streng
 man sønderbrød,
 Til Højboards Grinet sidder og gør alt Stort
 til Smaat,
 Og Æren og Fanen har under Fod man
 traadt.

2. Men dybt i Folkets Hjerter der dog en
 Længsel bor,
 En Længsel efter frie, forløsende Ord,

En Længsel efter Sange paa Hjertets gamle
 Sprog

Og Lynglans fra Haabet om gamle Dannebrog.

3. En Længsel efter Folket, som Fjenden
 fra os rev,

Mens i dets Hjerter dybere hans Sværd kun
 Danmark skrev,

Det Folk, der staaar som Klippen mod Hads
 og Hovmodts Elv,

Som svigtet blev af alle, men aldrig af
 sig selv!

4. Det Folk, hvis Kvinders Hjerter er
 Danmarks Haab og Skjold,

Om Fædrenes Minde den allerbedste Vold,
 Det Folk, hvem Sorgen adled' og gav det
 Ridderslag

Og nagled' til Korset i Danmarks gamle Flag.

5. Men Danmarks Ungdom stille skal
 Folkets Længsel stor

Og tale det frie, forløsende Ord
 Og mane ned al Tvedragt med Haabets
 Alvorsrøst

Og lande med Jubel paa Sønderjyllands Kyst.

6. Det Maalet er, i Unge! Gid Troens
 Kraft og Mod

Maa strømme fra Hjerter til hvert et Ledemod.
 Løft højt paa Ørnevinger vort Folk mod
 Lysets Gud,

Saa lander det derovre engang som Vaarens
 Bud.

M. Rosing.

4*

Mel.: Jylland mellem tvende Have.

37. (61.) Brødre mellem tvende Have,
Tvende Folk og tvende Sprog!
Tak, at I paa vore Grave
Trofast plante Dannebrog!
Selv naar Tornen stinged hvast,
Holdt I :; Mindets Rose :; fast.
2. Ak, vi véd, til Værn og Dæmning
Mod et vældigt Verdenshav
Hører mer end Sang og Stemning:
Sten paa Sten fra Bunden af!
Faste Viljers Ankerspænd!
Stærke :; Kvinder, stærke :; Mænd!
3. Bryd af Modersmaalets gamle
Skære Marmor Blok ved Blok!
Bøn og Kærlighed dem samle, —
Saadant Murværk holder nok!
Havets vrede Bølgekast
Gør det :; dobbelt blankt og :; fast.
4. Rister ind i Stenens Aarer
Sagns og Sags Runebaand!
Vier det med Savnets Taarer
Til et Værk af Liv og Aand!
Signe Gud den Dæmning god,
Saa den :; staar mod Storm og :; Flod!
5. For hvert Hanefjed, den viger,
Faar I Svar med Angest-Raab!
For hvert Tommemaal, den stiger,
Stiger Danmarks bedste Haab!
Tak, hver liden Arbejdsbi, —
I er :; Danmarks Formur :; I!

Chr. Richardt.

38. (63.) Sørger, alle Danmarks Kvinder,
sørger
Over Sønderjyllands tabte Strand!
Svarer, naar en Fremmed Eder spørger:
Vi blev fremmed i vort eget Land!
Fremmed, hvor Ansgar forkyndte Freden,
Fremmed, hvor vi sejrede paa Heden,
Fremmed paa vor dyrekøbte Jord,
Fremmed, ak! som Broderaand i Nord!
2. I sit Vuggeland blev Dansken fremmed!
Skal han ikke stunde mod sin Grav, —
Kvinder! lærer os at elske Hjemmet,
Elske Bøgen og det salte Hav,
Elske ham, som har af Havet løftet
Dette Bølgeland, af Sunde kløftet,
Elske Maalet, som vi fik i Arv!
Da skal atter Danmarks Træ faa Marv.

Chr. Richardt.

Mel.: Kong Christian lægger ned sit Sværd.

39. (71.) Vi har et Haab, som ej er bygt
Paa høje Tal og store Løgne;
Paa Sandheds Grund, den simple, nøgne,
Det hviler levende og trygt!
Det fødtes under Nederlaget,
Det viedes i Vaabenbraget,
Det nærredes af Danmarks Nød.
2. Vi sætte ej vor Tillid til
Kanoner eller Bajonetter,

Ej heller, hvad vi selv udretter,
 Og hvad de store Magter vil;
 Men Èt vi véd, der ej skal kues,
 Om end det haardt og længe trues,
 Og det er Folkets Odelsret.

3. Hvem skifted Jordens Lande ud?
 Har det ej noget at betyde?

Møn Voldsmænd kan ustraffet bryde
 De Grænser, der er sat af Gud!
 Er Sprogets Klang og Aandens Mærke
 Ej Grænsepæle vel saa stærke
 Som de af Stene og af Jord?

4. Jo vist — vort Haab er fast og trygt;
 Lad Tider komme, Tider svinde,
 Vi slippe det dog ingen Sinde,
 Fordi det er paa Sandhed bygt.
 Og Haabet er, at Danmarks Lande
 Til Tungemaalets Skel skal stande
 Som Grænse for et enigt Nord.

Mads Hansen.

40. (77.) Saa langt og saa længe, som Magt
 er bleven Ret,

Skal Herreloven lydig vi være,
 Men aldrig skal det siges, at Læben blev træet
 Af Sønderjydens Længsel frem at bære!
 Saa længe der er Segl for, hvad gyldne

Penne skrev,
 Saa vil vi give Kejsereis, hvad Kejsereis
 blev, —

Men Hjertet maa han ikke begære.

2. Vor Fader udi Himlen, dit er vort
 Hjerte først,

Dit Kongsord ej som Menneskers rystes!
 Du vække selv herinde den Hunger og Tørst,
 Som stilles ej, hvor rigt der saa høstes.
 Du lære os at bære baade Modgang og Kors,
 Og giv, vi maa i Nød ved vort gamle

Fadervors

Velsignede Barnebøn trøstes.

3. Vort Fædreland paa Jorden, dit er
 vort Hjerte næst

— O, maatte dine Sønnen du samle!
 Men end i Moderhuset blev Søn og Datter
 Gæst,

Maa lege Fremmed hos sin Barndoms

Skamle.

Det Maal, der hvisler om os, det er saa
 udenlandsk.

Dog Skov og Fjord og Banke, de tale
 gammel Dansk,

Og vi, vi vil blive ved det gamle.

4. Og blev det vort Kald: imod Storm-
 flodens Magt

At staa som gamle Danmarks Bølgebryder
 Og om de tusind Grave at holde Nattevagt
 Og blive ved at være Sønderjyder,

Nuvel — for Tid og Time, for Lykken
 raader Gud,

Men hvad vi kan, det vil vi: i Haab bolde ud,
 Saa længe sin Vaarknop Bøgen skyder.

5. Det love vi hinanden: at staa som
en Mur,

Saa langt som Barnet »Landsoldaten« traller,
Og kan vi kun synge som fangen Fugl i Bur,
Vi véd, vor Sang faar Svar fra andre Haller!
Det love vi hinanden: med Tro og med Taal
Som Alter-Ild at vogte vort søde Modersmaal,
Til Danebrog igen fra Himlen falder!

Chr. Richardt.

41. (20.) Slesvig, vort elskede, omstridte
Land,

Du som endnu bliver tynget af Aaget,
Ej fra dit Moderland vristes du kan,
Thi du er bundet ved Hjertet og Sproget.
Brødre, hold ud, holder tappert ud,
Stol paa vor Sag, men først dog paa Gud,

- Slesvig, Slesvig, omstridte Land,
2. Her har vi lidt baade Skændsel og Tort,
Her vi forfulgtes og tit uden Føje,
Her vore Brødre er bleven slæbt bort,
Da deres Nakker man ikke kan bøje;
Her har flydt Taarer og Broderblod,
Her led vi Uret; men det gav Mod.
Slesvig, Slesvig, lænkebundne Land.

3. End er vor Trøst paa vor jærnhaarde Vej,
Dejlige Haab, som dog aldrig kan slukkes:
Det, at vort Barnehaand bryder man ej,
Det, at ej Moderens Hjerter kan lukkes,

Dette, at engang i salig Lyst
Barnet faar udgrædt ved Moders Bryst,
Slesvig, Slesvig, Danemarks Land.

4. Naar skal os ske da vor hellige Ret:
At blive danske, som vi ville være?
Mægtige Nabo, for dig er det let,
Slåa du den Bro, som Forsoning vil bære!
Men indtil da staa vi uforsagt
Rede til Kampen mod Overmagt.

Slesvig, Slesvig, trofaste Land.

5. Sønderdelt er vi, men enige i,
Dankongen vi som vor Fyrste vil ære,
Vær du vor Drot, med dit Folk staa os bi,
Fælles for begge een Skæbne skal være!
Hvad der end sker, vi vil holde Stand,
Aldrig vi svigte vor Drot og Land.
Slesvig, Slesvig, elskede Land.

Th. Thaulow.

*Mel.: At Slynkler hæves til Ærens Top,
eller: Det er saa yndigt at følges ad.*

42. (27.) Jeg spørger Solen, naar Dagen gryr:
Naar kommer Dagen dog, den, vi mene?
Jeg spørger Maanen i Nattens Skyer:
Naar skal det skilte sig genforene?
Naar skal den stilles,
Den dybe Smerte,
Og Barnet trykkes til Moders Hjerter
Igen med Lyst?

2. Det var saa yndigt i fordums Tid,
 Da Moderarmen os end omslynged,
 Da Hjemmets Arne os samled blid,
 Og Samlingsglæden hver Dag forynged;
 Da Rosenbaandet
 Var end ej bristet,
 Og Skilsmisvaanden var end ej fristet, —
 O favre Tid!
3. O sig os, sig, hvad vi dog forbrød,
 At bort fra Hjemmet man os har revet,
 At al den Jammer og al den Nød,
 At fremmed Herskab vor Lod er blevet,
 Vi skal forglemme
 Vor Moders Stemme
 Og Længselslukkert i Brystet hæmme.
 Vi kan det ej!
4. Vi sværge skal til en anden Tro
 End den, vor Moder som Barn os lærte;
 Vi lade skal, som vi ere fro
 Ved det, som volder os navnløs Smerte.
 At Moder haanes
 Og kaldes fremmed,
 Og Fremmedlandet skal kaldes Hjemmet, —
 Den Sorg er stor.
5. Nej, ej vi glemme vor Moders Røst
 Og Barnehjemmet og fordums Dage;
 Men Hjerter banker end i vort Bryst,
 Vi længes, længes didhen tilbage!
 Og Haabet lever:
 Gud vil os høre —

Og aabne atter os Hjemmets Døre
 Og Moders Favn!

K. Karstensen.

Mel.: Visen om Gangerpiltten.

43. (30.) Der er vej Dag til Suk og Graad,
 En Tid til: lid og taal!
 Men nu har Aaret andet Raad,
 Og Slægten andet Maal:
 Frem i Tugt og Takt!
 Frem til Værk og Vagt!
 Stærk til at møde Sirden uforsagt!
2. Thi Sorgen er en troløs Ven,
 Han staar i Fjendesold.
 Og Ordet trøstet mangan Svend,
 Saa Haand og Hu blev kold.
 Hold din Tanke hed!
 Virk og vær bered!
 Læmp med en lukket Mund, hvad ondt vi led!
3. Vi har et stort og helligt Haab,
 Som trodser Aar og Dag,
 Og Jærnets skarpe Sejersraab
 Og Jærnets tunge Slag:
 Søgt kan vorde sét!
 To kan blive ét:
 Hvo har vel gransket det, som ej er skét!
4. De plantied Nælder i vor Grund,
 Vi sad med Haand i Skød;
 De drev os ud med Magt og Mund,
 Og Markens Frugt de brød.

Dog det gule Korn
Fylkes som tilforn

Frem over Nældegift og pigget Torn.

5. Vi ser vor Fremtid fast imod,
Om ogsaa den er graa,
Med Trøst fordi vor Sag er god,
Men tyst, for vi er faa.

Selv om Haabet veg,
Ingen Sagen sveg,

Ej er retfærdig Mand om Kinden bleg.

6. Saa drag da kæk mod Dagen frem
Trods Livets Lykkespill!

Du ejer dog dit eget Hjem,
Saa længe selv du vil.

Frem i Tugt og Takt!

Frem til Værk og Vagt!

Stærk til at møde Striden uforsagt.

Niels Møller.

44. (46). »Fremad!« er Verdens vilde Røst,
Med Damp og med Vind til Vinge.

»Hjemad!« er Hjertets milde Trøst,
Den hvisker saa varmt her inde.

2. »Fremad til Ære!« er Verdens Raab,
Mens Bølgen mod Stavnen bruser.

Hjemme at være er Hjertets Haab,
Som Sjælen igennem suser.

3. Hjemme at være paa kendte Strand,
Hvor Savnet til Dels kan stilles;

Hjemme at være i Livets Land,
Hvor aldrig mere vi skilles.

4. Hjemme at være, hvor Sol og Sky
Gaa ned bag de vante Tinder —

Hjemme at være i Himmelby,
Hvor Solen evindeligt skinner.

5. Derfor skal Savnets tunge Tid,
Som friste vi maa her neden,

Smelte som Sne for Solen blid
Ved Haabet om Gensynsglæden.

6. Derfor kun fremad i Jesu Navn,
Saa gaar det og hjemad tillige,

Da er hver Glæde og hvert et Savn
Et Trin paa vor Himmelstige.

O. Arvesen.

Mel.: Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.

45. (56.) O, send en Tanke did, hvor Thyra
bygged

Dan-Virket stærkt som Hegn for Danevang;

Hvor Volmer færdedes, og Dagmar bygged

Om Folket, til hun sang sin Svanesang;

Hvor Uffe kæmped ene imod tvende,

Og hvor der stod saa mangt et blodigt Slag.

O, Sønderjylland! Vi dig Hilsen sende,

Du er vort Haab i Fremtids skjulte Dag.

2. I denne Landsdel stod Kong Christians
Vugge,

Og den har Del i Kongens Kærlighed!

Han sendte den saa mange dybe Sukke,

Og faa kun ane, hvad for den han led;
 Men Sorg er tung, naar fjernes Søn fra Moder,
 Og Landets Fader mister elsket Barn.

O, Sønderjylland! Du vor kære Broder.

Dybt Slægtskabs-Røsten taler i vor Barn.

3. Af Mænd du fostret har saa stolt en
 Skare,

Som Danmarks Navn har baaaret viden om.
 Johannes Ewald blandt de Sønner vare,
 Der med et Blad til Hæderskransen kom;
 Du gamle Bissen, Eckersberg os skænked;
 Hans Nissen, Krüger, Skau og mange fler —
 Og Krogh og Bülow for vor Sag har kæmpet.
 O, Sønderjylland! End din Kraft vi ser!

4. Og er for dig nu Tiderne saa tunge,
 Og har du lidt selv mer end Sorg og Savn,
 Byg trygt paa Ham, der efter Nætter lange
 Udsender Lys til hver en Smertens Havn.
 Stol fast paa os; husk paa, vi er Skjoldunger
 Med nordisk Kraft og Holger Danskes Mod.
 O, Sønderjylland! vi af Hjertet sjunger:

Du er vort Haab, du er af nordisk Rod.

Wilh. Nissen.

Mel.: Ja, vi elsker dette Landet.

46. (57.) Sluttes Kred, I danske Kvinder
 Og I danske Mænd!

Sluttes Kred mod vore Fjender,
 Til det gryr igen!

Hør det, lille danske Pige,

Lille danske Pog!

Sluttes Kred, og ingen svige,

Svige vore Fædres Sprog!

2. Deri kun kan Hjertet banke

I den rette Takt,

Deri kun kan Hjertets Tanke

Faa en hjemlig Dragt,

Deri kun til vore Kære

Kan vi tale ud.

Deri kun kan Hjertet bære,

Bære Bønnen til vor Gud.

3. Lad af Skam ej Kinden gløde,

For vi slap vor Ret,

Naar en Gang vi hist skal møde

Gud og Fædres Æt.

Hvad vor Gud os selv har givet

Paa vor Moders Skød,

Skal vi elske gennem Livet,

Gennem Livet til vor Død.

4. Sluttes Kred, I danske Kvinder

Og I danske Mænd!

Om vort Haab og vore Minder,

Til det gryr igen!

Danske Pog og danske Pige

Hold kun ærligt ud;

Naar vi selv kun ikke svige,

Sikkert hjælper ogsaa Gud!

Vilhelm fra Flensborg.

Mel.: Danmark, dejligst Vang og Vænge.

47. (67). Sønderjylland, Danmarks Datter
Klædt i Sørgekrudd,

Naar skal vi gense dig atter

Friet af Trængsler ud?

Naar skal Gensynstimen komme?

Naar er Prøvelserne omme,

Da du atter frigjort vender

Hjem til dine Frændes?

2. Sønderjylland, kærlig favner

Vi dit dyre Navn,

Og vor hele Higen havner

I vort dybe Savn!

Vi dig elske, vi dig prise,

Og i Gerning vil vi vise,

At vi, mens vort Hjerter banker,

Vi dig vore Tanker!

3. Sønderjylland, dine Sønner

Værne vil din Ret,

Vil med Tro, med Haab, med Bønner

Mindes Hjemmets Plet

Vil ved Arbejd lette Byrden,

Skærme dig, som Faaret Hyrden,

Tro, at Dagen vist kan komme,

Da al Sorg er omme!

4. Sønderjylland, kæmp da Striden,

Til Forløsning slaar!

Drej er Kampen, streng er Tiden,

Grusomt er det Saar,

Som vor Fjende slog dig, kære,

Dog skal Stormene, de svære,

Lutret sende dig tilbage

Til de gyldne Dage!

5. Sønderjylland, Danmarks Datter,

Lyt da til vor Røst:

Vi dig elske, vi dig skatter,

Ser i Gud vor Trøst,

Ser din Fremtid lys i Møde,

Tror paa Gensyns Morgenrøde,

Tror, at Retfærd's Sag skal vinde

Og dit Maal du finde!

A. v. Carstens.

Mel.: Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.

48. (69.) I Hedeby, ved Sliens dunkle Vande,

Kong Gorm sad tavs og takkefuld i Sind,

Hans Daad var endt, og Danmarks spredte

Lande

Som Enhed samled' under Kronen ind;

Men søndenfra de tyske Hære trængte

Sig over Grænsen med ustandset Mod,

Og ingen Dæmning Vejen for dem stængte,

Og intet standsed' deres vilde Flod.

2. »Da Knud, min Søn paa Valen monne

bløde,«

Saa mælte Kongen, »ringe blev min Magt,

Snart Kejser Henrik vil mit Værk forøde,

Og med ham staar den hvide Krist i Pagt!

Ej længer over Himmelhvælvet ruller,

I Lynildsflammer svøbt, den stærke Thor

Med Kobberhamren paa sin Kæmpeskulder,

— Min Lykke svandt med Asers stolte Kor.»

3. Da rejste sig en rank og herlig Kvinde
 Med Diadem om Lokkers gyldne Pragt:
 »Ej skal det ske, min Husband, ingen Sinde
 Skal Sydens Mænd faa over Norden Magt!
 Vel er det sandt, at Leddet er af Lave;
 Men sønderpaa vi sætte vil en Vagt,
 Der sikkert hegne kan den danske Have,
 Naar Højens Mulm sig over dig har lagt!

4. Se hiist, hvor Gotfreds gamle Mure
 stande,

Der vil vi rejse os en anden Vold,
 Hvor brynjeklædte Mænd fra Nordens Strande
 Kan samle sig i Fylking Skjold ved Skjold.
 Og nærmer Tysken sig med trodsig Pande,
 Lad atter blusse Kampens røde Bavn!
 Hans Stormløb skal mod Voldens Brystværn
 strande,

Som Bølgen knuses imod Snekkens Stavn!«

5. I Jellinghøjen slumrer Dronning Thyre;
 Længst Dannevirke jævnedes med Jord,
 Men hendes Landsmænd under fremmed Styre
 Ej glemte hendes Daad og stolte Ord;
 Da Volden sank med sine store Minder,
 Der skulde dæmme mod den tyske Elv,
 Det var de sønderjydske Mænd og Kvinder:
 I Voldens Sted de stillede sig selv.

6. De gyste ej for Kampens Larm og Bulder,
 Med enigt Sind, med Villie af Staal,
 De stemmede sig Skulder imod Skulder
 Til Værn for det betrængte Modersmaal;

De hegned om de faldne Kæmpers Grave,
 Og som en Helligdom i hver en Krog
 De gemte Danmarks himmelfaldne Gave,
 Det skønne purpurrøde Dannebrog.

7. Mens her vi kævles, saa det er en
 Jammer,
 De gaa til Kamp i sluttet Trop og Rad,
 Og hjemme nynner Bonden i sit Kammer
 Med kærlig Læbe vore gamle Kvad.
 Den Gang vi andre tabte Haabet ganske,
 Den Gang de sletted Paragrafen ud,
 De stode fast, de raabte: »Vi er Danske
 Og blive Danske trods Traktatens Brud!«

8. Saa agt, o Danmark, deres Daad ej
 ringe,
 Men hjælp dem trolig med at holde ud;
 Ej noget Offer du for stort kan bringe,
 Thi gaar der paa den sidste Dæmning Brud,
 Da ruller Strømmen søndenfra med Torden
 Ind over Grænsen, — over Danmark brat,
 Og ikke Danmark blot, men hele Norden
 Vil synke ned i Undergang og Nat!

H—d.

49. (73.) Lillebæltets Bølger bruse mod den
 grønne Strand,
 Bag ved ligger Slesvigs dyre, minderige Land,
 Over rige Agre løfter Lærken sig med Sang,
 Men i Løndom toner tusind Sukkes dybe
 Klang.

2. Her paa disse fagre Sletter Helteblodet
flød,
Her ved disse stille Skove Kampens
Torden lød,
Over disse runde Høje, blod- og taaredøbt,
Sønderjyllands Saga svæver, men i Sorgen
svøbt.
3. Over Landet skygger Vingen af den
sorte Ørn,
Og af Haanden, blod- og jærntung, knuges
Landets Børn,
Ret og Frihed søndertrædes under Magtens
Fod,
Hjertets bedste Blomster rykkes haanligt op
med Rod.
4. End sig aabner Søndag Morgen gamle
Kirkes Dør,
Men de kendte Toner lyde der ej mer
som før!
- Ud imellem stille Grave Kirkefolket gaar,
Beder Gud om Haabets Rejsning under
bange Kaar,
5. Derfor Sønderjyllands Roser blusse ej
som før,
Derfor er hver Glæde hyllet i et Taareslør,
Derfor hænger Smilet ikke mer i Pigenes Blik,
Hendes sidste, vemodstyngtet, Danmarks
Kriger fik.
6. Derfor stiger Sukket dæmpet fra de
tusend Hjem,

Friheds-Haabets Kilder vælde i det skjulte
frem,
Og en Dag, en solrig, vokse de til vældig
Strøm,
Der tit Sejers-Daad skal løfte Slesvigs
Friheds-Drøm.
Adam Dan.

Mel.: En dejlig ung Ridder.

50. (76.) Eja, hvor man nu tumler med
Sønderjydens Land,
Vildtysken han raser, saa meget som han kan.
Alt Dansk skal lægges øde og kvæles i sin
Rod,
- Ej mere maa der kvædes om gamle Danebod.
2. Med Spydsoed man flytter nu
Grænseskel og Ret,
Det sorte bliver hvidt, og det gode bliver slet,
Med Ed og Tro man leger, som var den
tyske Gud
- Ej længer den samme, der gav det andet Bud.
3. I Aag spændes Bonden, og tvinges
skal han til
At lade, som han ynder det grufulde Spil,
Han Sprog og Sind skal skifte, alt som
man skifter Kjol,
Og brat i Knæ han synke skal for den
tyske Sol.
4. Men se kun, om han gør det, om
Danrigets Jord

Ej bliver hans Hjem, og hans Blik vendt
 mod Nord!
 Se, om han Nakken bøjer for Aagets Jærn
 og Bast,
 Om Haanden ikke holder om Dannebroge fast!
 5. Nej, tryk du kun, Tysker! saa meget
 som du kan,
 Den sønderjydske Bonde skal nok holde Stand!
 Den sønderjydske Bonde ej skifter Sind og Lød,
 Nej, dansk bli'r hans Hjerte, hans Fane
 hvid og rød;
 6. Og midt under Tyskerens Brasken
 og Slag
 Ser frejdig han dog frem mod den
 kommende Dag.
 Med Haand over Øjet han spejder imod Pol, —
 Hvor Nordstjernen lyser, der venter han
 sin Sol.
 7. Og vist skal den komme, giv Tid kun
 og taal,
 Alt længe fyldt til Randen er Urettens Maal,
 Snart Natten skal bortskride, og Morgen
 skal gry,
 Og gamle Danmarks Rige det fødes skal
 paa ny!

K. Karstensen.

Mel.: Det haver saa nyligen regnet.

51. (78.) Det haver saa nyligen regnet,
 Det har stormet og pisket i vor Lund,

Frø af Ugræs er føget over Hegnet —
 Aag paa Nakke og Laas for vor Mund.
 Aarets Løb har sin Lov,
 Der blev lyst i vor Skov —
 Ak, hvor kort, indtil alt er Stormens Rov!
 2. Det har regnet — men Regnen gav
 Grøde,
 Det har stormet — men Stormen gjorde stærk.
 Som de tro'de, at Skoven alt var øde,
 Saa de Vaarkraftens spirende Værk.
 For de gamle, som faldt,
 Er der ny overalt,
 De vil møde, hver Gang der bliver kaldt.
 3. Og de tro'de, at Hjerterbaand kan briste,
 Og de troede, at glemmes kan vor Ret!
 De skal vide, de aldrig ser de sidste,
 De skal vide, at ingen bliver træt.
 Thi som Aarene randt,
 Saa det: Baandene bandt,
 Kræfter fødtes for Kræfterne, som svandt.
 4. De kan spørre med Farver og med
 Pæle,
 De kan lokke med Løfter og med Løn, —
 Fælles Sprog giver vore Tanker Mæle,
 Fælles Villie gør Kampdagen skøn.
 Nye Stridsmænd skal dér,
 Nye Stridsmænd skal her,
 Slutte Kredts om den Fane, vi har kær.
 5. Ja — det haver saa nyligen regnet,
 Og de Træer de dryppe endnu;

Mangen Eg er for Uvejret segnet,
Men endda er vi frejdige i Hu,
Viger ej ud af Spor,
For vi kender det Ord:

Det har slet ingen Hast for den, som tror.
J. Ottosen.

Mel.: Menuetten af Elverhøj.

52. Igennem Sø og salten Vand
Der gaar en gammel Skude;
Endnu den klarer sig af Land,
Skønt med forrevne Klude.
Et Anker har den nylig tabt,
Og Vandet staar i Lasten —
Men Flaget har den spigret fast
Med gode Søm til Masten.

2. Om Bord er der en skønne Flok
Af raske, gæve Svende;
Af Styrmand er der mer end nok —
For mange kan vel hælde.
Kapteinen staar med Øjet fast
Og leder Skibets Tanker,
Om end det rykker i dets Mast
Og knager i dets Planker.

3. Han spejder over Søen ud
Og tager Maal og Kending:
Og lydt fra Skansen gaar hans Bud
I hver en farlig Vending.
Vor Konge er den Høvedsmand,
Der trygt mon Skuden styre;

Thi Skibet er vort Fædreland —
Der har vi alle Hyre.

4. Saa følger da vor Konge trøst,
I gæve danske Dreng, —
Og lyder hans Kommandorøst,
Om Skuden end mon krænge!
Saa kommer den en Gang i Havn
Og holder vel Façon;
Thi hilser da Kong Christians Navn
Med: Gud bevare Kongen!

J. Helms.

Mel.: Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.

53. (68.) Der er en hellig Kilde i vort Hjerter
Med Kongelys omkring den stille Bred,
Og disse Blomster er vor Troskabs Kerte,
Og Kilden selv vor bedste Kærighed.
Hver Gang en Drot steg ned fra Danmarks
Trone

Og drak af dette Væld i Folkets Barm,
Da blev ham lettere den tunge Krone
Og stærkere hans Villie og hans Arm.
2. Og der er Lægedom i Kildens Vande,
Thi Malmets Aarer flyde i dens Grund,
Og den har Tilløb fra de dybe Strande,
Og den kan aldrig tømmes til sin Bund.
Hver Gang en Drot steg ned til Folkets Hjerter,
Med aabent Saar, med ømt og trykket Bryst,
Da fik han Ro og Lindring i sin Smerte,
Og i sin Kummer fik han al Tid Trøst.

3. Vi fatte godt vor Konges dybe Smerte,
 Hvad vi har tabt, det tabte ogsaa han,
 Saa lad os raabe: Kom til Folkets Hjerter
 Og drik af Kildens Væld, Kong Christian,
 Og vi vil taalig hjælpes ad at lide,
 Til Saar og Nød og Kummer svinde hen,
 Og vi vil troilig hjælpes ad at stride,
Til Sønderjylland vundet er igen!

Mads Hansen.

Mel.: Ur svenska hjertans djup engång.

54. Det var en streng og sorgfuld Tid,
 Af Uro fuld og Kamp og Strid,
 Da du dit Scepter tog.
 Tungt Herrens Haand paa Danmark laa,
 Stor var vor Fjende, vi de smaa;
 Halv fremmed var du: Hjerter faa
 Dig varmt i Møde slog.

2. Men alt som Aar og Dage svandt,
 En bedre Haabets Tid oprandt
 For Landet og dets Drot.

Hver skued klart, som ej var blind,
 Din Villie god, dit danske Sind;
 Du voksed dig i Hjertet ind
 I Hytte som i Slot.

3. Paa Lovens Grundvold stod du fast,
 Med Folket stod du Last og Brast,
 Thi Danmark var dit Hjem.
 Du blev ved Herrens Varetagt
 Stamfader for en ædel Slægt;

Den var din Glæde, Kronens Vægt
 Blev lettet dig ved den.

4. Hil være derfor dig, vor Drot!
 Der sidder paa dit stille Slot
 I Slægts og Fyrsters Krans!
 Gid hver en Sky og Ufreds Slud
 Maa jages bort paa Solens Bud!
 Gid sent din Dag maa løbe ud
 I Aftensolskins Glans!

Henr. Smith.

Mel. af H. Rung.

55. (41.) Moders Navn er en himmelsk Lyd,
 Saa vide som Bølgen blaamer,
 Moders Røst er den spædes Fryd
 Og glæder, naar Issen graaner;
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

2. Modersmaal er det Kraftens Ord,
 Som lever i Folkemunde,
 Som det elskes i Syd og Nord,
 Saa sjunges det sødt i Lunde.

3. Modersmaal er det Rosenbaand,
 Som store og smaa omslynger,
 I det lever kun Fædres Aand,
 Og deri kun Hjertet gynger.

4. Modersmaal er vort Hjertesprog,
 Kun løs er al fremmed Tale,
 Det alene i Mund og Bog
 Kan vække et Folk af Dvale.

5. Modersmaalet ved Øresund
 Og trindt i de grønne Lunde,
 Dejligt klinger i allen Stund,
 Men dejligst i Pigemunde!

Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

N. F. S. Grundtvig.

Mel.: En dejlig ung Ridder.

56. (18.) Vort Modersmaal er dejligt, det har
 saa mild en Klang,
 Hvormed skal jeg ligne og prise det i Sang? —
 En højbaaren Jomfru, en ædel Kongebrud,
 Og hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud!

2. Hun lægger os paa Læben hvert godt
 og kraftigt Ord

Til Elskovs sagte Bønner, til Sejrens stolte Kor;
 Er Hjertet trangt af Sorgen, og svulmer det
 af Lyst,

Hun skænker os Tonen, som lette kan vort Bryst.
 3. Og om i Øst og Vest vi har sværmet
 og søgt

De svundne Tidens Visdom, de fjerne Landes
 Kløgt,

Hun lokker, og hun drager, vi følge hendes Bud:
 For hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud.

4. De fremmede de tænkte at volde hende
 Sorg;

De bød hende Trældom i hendes egen Borg;

Men just som de mente, hun var i Baand og Bast,
 Da lo hun saa hjertelig, at alle Lænker brast.

5. Og alle de Skjalde, hun skænked Ordets
 Magt,

De blev om hendes Sæde en stærk og trofast
 Vagt;

Hver Sang, som Folket kender og lytter til
 med Lyst,

Den blev en Ring i Brynjen, som dækker hendes
 Bryst.

6. Hver kraftig Skæmt, der lokker om Læben
 frem et Smil,

Den blev i hendes Kogger en hvis og vinget Pil;
 Hvert Ord, der kom fra Hjertet, og som til
 Hjertet naar,

Det blev en Sten i Muren, der hegner hendes
 Gaard.

7. Og Aarene rulle og skiftes om paa Jord,
 Og vore Navne glemmes som Sne, der faldt i Fjor,
 Og Slægt efter Slægt segner hen paa Normens
 Bud:

Men hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud.
Eda. Lembecke.

Mel.: Aek Värmeland.

57. (34.) De sige, at mit Sprog er en ussel
 Tiggerkvinde,

Som maa sin Skam med laante Pjalter dække:
 Hun har dog Ild i Øjet og Roser paa sin Kind,
 Og frels og rig er hendes Fædres Række;

Og naar hun bort vil kaste med Haan hver
fremmed Klud
Og bære kun sin Stammes hjemmевævede
Skrud,

For vist hun nyde skal en Dronnings Hæder.

2. De sige, at mit Sprog er en brystsyg
gammel Mand,

Hvis trætte Hoved sig mod Graven sænker:
I tusind Aar han har dog mod Overmagt

holdt Stand

Og brudt paalistet Trældoms rustne Lænker.

De Kræfter, han forliste, den Tid, han døsed
hen,

Dem skal han tifold fange af Friheden igen;
Sin anden Ungdom har han end tilbage.

3. De sige, at mit Sprog er en Spurv i

Tranedans,
En Ugle mellem Sydens Nattergale:

Men ingen anden Tone dog fængsle kan

min Sans,

Og ingen kan som det til Hjertet tale,

Og ingen andre Lyd har en saadan

himmelsk Klang,

Som de, min Moders Stemme alt ved min

Vugge sang,

Som de, min Elskte hvisker i mit Øre.

4. De sige, at mit Sprog er for vegt for

Nordens Mænd,

Et Maal for Kællinger i Spindestue:

Men mangan Gang det rulled fra højen

Dæk dog hen

Igennem Stormens Drøn og Kampens Lue,
Og hver Gang det os kalder paany i Farens
Stund,

Vi drage ud i Døden med dets Toner paa
vor Mund,

Og det mod Himlen flyver med vor Ære.

5. Men lad vort Sprog kun være for andre,
hvad det vil,

Vi fik ej bedre Skat end det at gemme:

Det er vor Tankes Vinge, vort Hjertes
Strengespil

Og Sjælens Spejl og Følelsernes Stemme;

Kun det vor Sorg kan rumme, kun det kan
bringe Trøst,

Kun det vor Drøm kan male og juble ud
vor Lyst,

Kun det kan vort og Folkets Liv forplante.

C. Ploug.

Mel. af R. Bay.

58. (16.) Vift stolt paa Kodans Bølge,
Blodrøde Dannebrog!

Din Glans ej Nat skal dølg.

Ej Lynet dig nedsløg.

Du over Helte svæved,

Som sang i Dødens Favn;

Dit lyse Kors har hævet

Til Himlen Danmarks Navn.

2. Fra Himlen er du faldet,

Du Danmarks Helligdom!

Did har du Kæmper kaldet,
 Som Verden leder om.
 Saa længe Rygtet svinger
 Sig over Land og Sø,
 Mens Nordens Harper klinger,
 Din Ros skal ej uddø.

3. Sus højt i Kampens Bulder
 Om Juel, din Kæmpe bold!
 Naar Tord'nen om dig ruller,
 Du sjunge Tordenskjold!
 Og flyver du mod Himlen
 I stolte Luers Favn,
 Da nævn for Stjernevrinlen
 Din høje Hvitfeldts Navn!

4. Hver Gang en Sjerne funkler,
 En Helt du nævne kan,
 Men ingen, som fordunkler
 Din store Christian.
 Paa Lysets Kyst han stander
 I Sejersklædebon,
 Hver Gang en Kæmpe lander
 Hos Rud og Absalon.

5. Se dem, du har tilbage,
 De blusse ved dit Navn,
 Vil for din Hæder drage
 Med Lyst i Dødens Favn.
 Uplettel skal du svinge
 Dig over Verdens Sø,
 Til Nordens Brynier springe
 Og Danmarks Hjerter dø!

B. S. Ingemann.

Mel.: Vårt land, vårt land.

59. (70.) Vaj højt, vaj stolt og frit, vort Flag
 Med Dugen hvid og rød!
 Og vidn, vor Sag er Danmarks Sag;
 Vi vil ej savne paa den Dag,
 Da Tærningen om Liv og Død
 Skal rulle i dets Skød!

2. Vift til os kækt og frejdigt Mod
 Og Tro, som vakler ej!
 Vift Styrke til vor Arm og Fod
 Og Sundhed til vor Hjerterod!
 Vink frem enhver, som følger dig
 Ad Pligtens lige Vej!

3. Og mind os om, at, hvor vi gaar
 For Folk og Fædreland,
 Os mangel kærlig Tanke naar,
 Og mangt et ædelt Hjerter staar
 Af samme Følelse i Brand,
 Hos Kvinde som hos Mand!

4. Vaj højt, vort Mærke fra din Stang
 I Solskin, Regn og Vind!
 Flyv lystig gennem Skov og Vang,
 Ombrust af glade Stemmers Klang!
 Men væk og Alvor i vort Sind!
 Vi' os til Mandddom ind!

C. Ploug.

Mel. af E. Hornemann.

60. (35.) Den Gang jeg drog af Sted,
 Den Gang jeg drog af Sted,

Min Pige vilde med,
 Ja, min Pige vilde med.
 Det kan du ej, min Ven!
 Jeg gaar i Krigen hen,
 Og hvis jeg ikke falder, kommer jeg nok
 hjem igen!
 Ja, var der ingen Fare, saa blev jeg her
 hos dig,
 Men alle Danmarks Piger de stole nu paa mig.
 Og derfor vil jeg slaas som tapper Land-
 soldat.

Hurra, Hurra, Hurra!

2. Min Fader og min Mo'r,
 Min Fader og min Mo'r,
 De sagde disse Ord,
 Ja, de sagde disse Ord:
 »Naar de, vi stole paa,
 I Krigen monne gaa,
 Hvem skal saa pløje Markerne, og hvem skal

Græsset slaa?«
 Ja, det er netop derfor, vi alle maa af Sted,
 For ellers kommer Tysken og hjælper os
 dermed.

Og derfor vil jeg slaas som tapper Land-
 soldat.

Hurra, Hurra, Hurra!

3. Naar Tysken kommer her,
 Naar Tysken kommer her,
 Beklager jeg enhver,
 Ja, beklager jeg enhver.

Til Per og til Poul
 Han siger: »Du bist faul!«
 Og skælder man ham ud paa Dansk, saa
 siger han: »Hols Maul!«
 For Folk, som taler alle Sprog, er det nu
 lige fedt;
 Men Fanden heller inte for den, der kun
 kan eet!
 Og derfor vil jeg slaas som tapper Land-
 soldat.

Hurra, Hurra, Hurra!

4. Om Dannebrog jeg véd,
 Om Dannebrog jeg véd,
 Det faldt fra Himlen ned,
 Ja, det faldt fra Himlen ned;
 Det flagrer i vor Havn
 Og fra Soldatens Favn,
 Og ingen anden Fane har som den sit eget
 Navn.

Og den har Tysken haanet og traadt den
 under Fod;
 Nej, dertil er vor Fane for gammel og for god.
 Og derfor vil jeg slaas som tapper Land-
 soldat.

Hurra, Hurra, Hurra!

5. Vi byde Fjenden Trods,
 Vi byde Fjenden Trods,
 Naar Kongen er med os,
 Ja, naar Kongen er med os.
 Med draget Sværd han staaar,

Han snakker ej, men slaar;
 Saa dansk som han var ingen Konge her i
 mange Aar.
 De lade, som de tro, at han inte mer er fri,
 Og selv vil de dog ha' ham i det tyske
 Slaveri.
 Se, derfor vil jeg slaas, som tapper Land-
 soldat.

Hurra, Hurra, Hurra!

6. For Pigen og vort Land,
 For Pigen og vort Land
 Vi kæmpe alle Mand,
 Ja, vi kæmpe alle Mand.
 Og ve det usle Drog,
 Der elsker ej sit Sprog
 Og ej vil ofre Liv og Blod for gamle Danne-
 brog.

Men kommer jeg ej hjem til min gamle
 Fa'r og Mo'r,
 Kong Frederik vil trøste dem med disse
 hersens Ord:
 »Sit Løfte har han holdt, den tapre Land-
 soldat!«

Hurra, Hurra, Hurra!

P. Faber.

Mel. af C. Mortensen.

61. Nattens dæmrende Taager
 Har sig paa Engen lagt,
 Der kun Soldaten vaager
 Nu paa sin farlige Vagt;

Medens hans Blikke vanke
 Gennem det øde Rum,
 Sysler hans stille Tanke
 Udi sin Helligdom.

2. Thi han bærer derinde,
 Gemt i en trofast Sjæl,
 Billedet af en Kvinde,
 Dejlig som Freja selv;
 Og naar han dristig træder
 Valpladsens Dødningsdans,
 Billedet sig iklæder
 Valkyriens høje Glans.

3. Kølige Luftning fra Søen,
 Bringes du med et Bud?
 Mødte du hist paa Øen
 Nylig min unge Brud?
 Svaled du Kindens Rødme?
 Løste du Lokkens Fald?
 Nippede du Læbens Sødme?
 Ak, del da med mig halv!

4. Løste hun af sit Fængsel
 — Mens du i Løvet skjalv —
 Hjerterts bævende Længsel,
 Sukkets vingede Alf?
 Hvisted hun: »Jeg vil græde,
 Kommer igen ej han!«
 O, da gaar jeg med Glæde
 I Døden for mit Land!

C. Ploug.

Mel.: Vort Fødeland var altid rigt.

62. Hvis Danmark havde Bjerg og Fjeld
Med stjernekronte Tinder,
Hvor ud af rige Kildevæld
Det lyse Guld udrinder;
Da steg vi ned i Klippens Bryst,
Med Trolde voved vi en Dyst,
Og vandt den røde Skat til Lyst
For Danmarks hulde Kvinder.
2. Var Danmarks Himmel altid blaa,
Som danske Pigers Øje,
Og hvis en evig Sommer laa
Med Fyldte paa dets Høje;
Laa Perler strø't paa Havets Sand,
Da skulde blank i Gyldenbrand
En Rosenkrans, en Perlerand
Om Eders Lok sig føje.
3. Den bedste Frugt, som Danmark bar,
Paa Tonens Bølger gynger,
Thi Sangen stadig Sommer har
Og evigt sig forynger;
Vort Fjeld --- det er vort Troskabsbaand,
Vor Kærlighed --- en Tryllevaand,
Vor Sang saa smukt sit Perlebaand
Om eders Hjerter slynger.
4. Saa længe da med broget Glans
Vaarsolen højt oprinder,
Og Vintren frisk sin Stjernekrans
Om Danmarks Lokker binder;
Saa længe Bølgen slaar mod Kyst,

Vi sjunge vil af fulde Bryst,
Med mandig Røst, med Liv og Lyst
Om Danmarks hulde Kvinder!

Chr. Winther.

Mel.: Vintren rasat.

63. (66.) Medens al vor Glans fra fordums
Dage
Ligger skjult af Sorg og Skam og Nød,
Mens det sidste Haab, vi har tilbage,
Dunkelt dæmrer kun i Nattens Skød: —
Tør vi lokke frem i Tider svare
Duften fra vor Ungdoms Rosengaard?
Tør vi synge nu om Øjne klare,
Kvindesmil og Hjertets lyse Vaar?
2. Ja, den danske Kvinde har et Hjerter,
Som kan rumme mer end Leg og Lyst;
Hun kan fatte Fædrelandets Smerte,
Hun kan gyde Mod i Mandens Bryst.
Hun har hellig Styrke til at væрге
Om den dyre Skat i Nødens Tid,
Thi hun har den Tro, som flytter Bjerge,
Og det Haab, der svigter ingen Tid.
3. Hun vil holde Danmarks Navn i Ære,
Vogte Modersmaalets rene Klang;
Danmarks unge Sønner vil hun lære
Højt at elske gamle Dannevang.
Haabet, der var slukt, vil hun foryngre,
Hun vil gøre den forsagte stærk,
Og for Drengens Vugge vil hun synge
Stolte Kvad om Fædres Manddomsværk.

4. Med sin Haan hun ramme vil de Frække,
Som tør deres Moders Navn forsmåa,
Alle gode Kræfter vil hun vække,
Alle Gæve vil hun kalde paa, —
Og naar atter Danmarks Stjerne blinker.
Og naar Dansken atter løfter Sværd,
Bliver hun Valkyrien, der vinker
Danmarks Mænd igen til Heltfærd.

Eda. Lembekte.

Mel. : Vikingebalk.

64. (36.) Vi har sagt det saa tidt, og du véd
det saa godt,
Du er mægtig, du Kvinde i Nord!
Du kan fængsle vort Sind, du kan trylle os blot
Med et Blik, med et eneste Ord.

2. Du har alt, hvad der drager os efter
dig hen.

— Det er næsten for ofte dig sagt; —
Maa jeg sige dig, hvad du skal give igen,
Og hvortil du skal bruge din Magt?

3. Du skal give din Broder, din Bejler,
din Ven,

Du skal give din Brudgom, din Mand,
Du skal give det bedste, det kæreste hen,
For at frelse dit Fædreland.

4. Du skal opfostre Drengene med Sener
i Arm,

Der for Danmark vil leve og dø;
Du skal lægge den Sæd i Smaaapigernes Barm,
Der skal bære det ædlest Frø.

5. Du skal værne om Sproget i Børnenes
Mund,
Det er Moderens Maal, det er dit,
Som Guldharpernes Klang, som de Fugle i
Lund

Skal det svinge sig mægtigt og frit.

6. Du skal vogte de Sagn og den dejlige
Sang,

Vi i Arv efter Fædrene fik;

Du skal lukke dit Hjerter for Trældom og

Tvang

Og din Dør for de fremmedes Skik.

7. Ja — jeg ser paa dit Blik, hvad saa
ofte jeg saa,

Hvad din Gerning forlængst har mig sagt:

Du vil styrke vor Aand og vor Haand,

naar vi staa

For vort Land og vor Fane paa Vagt!

Mads Hansen.

Mel. af B. Cruessl.

65. (32.) Længe var Nordens

Herlige Stamme

Spaltet i trende

Sygnende Skud;

Kraften, som kunde

Verden behersket,

Tyggede Sul fra

Fremmedes Bord.

2. Atter det skilte
Bøjer sig sammen;
En Gang i Tiden
Vorder det et: —
Da skal det frie,
Mægtige Norden
Føre til Sejer
Folkenes Sag!

C. Ploug.

Mel. af J. Chr. Gebauer.

66. (33.) I alle de Riger og Lande,
Hvorhen jeg i Verden fo'r,
Jeg fægted med aaben Pande
For, hvad jeg for Alvor tror.
2. En Ørn var mit Hjælmemærke,
Paa Brynjen stod Korsets Tegn;
Paa Skjold bar jeg Løverne stærke
i Hjerternes milde Hegn.
3. Naar Mænd jeg kasted min Handske,
Opslog jeg min Ridderhjælm;
De saa, jeg var Holger Danske
Og ingen formummet Skælm.
4. Vil Dansken i Verden fægte,
Men dølgjer Aasyn og Navn,
Jeg véd, hans Aand er ej ægte —
Jeg tager ham ej i Favn. *B. S. Ingemann.*

67. (44.) Om Glæder end betegned hvert Fjed,
vi vandred frem,
Dog Længsel Sjælen fylder ved Tanken om
vort Hjem,

Og aldrig du i Verden vil finde noget Sted,
Hvor som i Barndoms Egne dit Hjerte
føler Fred.

Hjem! Hjem! Mit elskte Hjem!

Nej, ingen, ingen Plet er skøn som du,
mit Hjem!

2. Landflygtig jeg mod Hjemmet igennem
Taarer ser!

Ak, skal min elskte Hytte jeg aldrig skue mer?
Sødt Fuglene der syng med den mig
kendte Røst;

Der atter Fred neddaled i sorgopfyldte Bryst.
Hjem! Hjem! mit kære Hjem!

Nej, ingen, ingen Plet er skøn som du,
mit Hjem!

3. Fra Himlen stiger Sjælen til Jordens
Dale ned,
Men aldrig kan den glemme sin Himmels
Salighed!

Med Anselernes Længsel i Bøn den hæver sig
At komme dog tilbage til tabte Himmerig.

Hjem! Hjem! Saligheds Hjem!

Hvad ejer Jord saa skønt som du,
mit sande Hjem!

N. Faber.

Mel. af R. Bay.

68. (49.) Fred hviler over Land og By,
Ej Verden larmer mer:
Fro smiler Maanen til sin Sky,
Til Stjerne Stjerne ser.

2. Og Søen blank og rolig slaar
Med Himlen i sin Favn;
Paa Dammen fjærne Vogter gaar
Og lover Herrens Navn.
4. Der er saa fredeligt og tyst
I Himmel og paa Jord,
Vær ogsaa stille i mit Bryst,
Du Flygtning, som der bor.
4. Slut Fred, o Hjerter, med hver Sjæl,
Som her dig ej forstaar!
Se, over By og Dal i Kvæld
Nu Fredens Engel gaar.
5. Som du han er en Fremmed her:
Til Himlen staar hans Hu;
Dog i det stille Stjernesker
Han dvæler her som du.
6. O, lær af ham din Aftensang:
Fred med hver Sjæl paa Jord!
Til samme Himmel gaar vor Gang,
Adskilles end vort Spor.
7. Fred med hvert Hjerter, fjærnt og nær,
Som uden Ro mon slaa:
Fred med de faa, som har mig kær,
Og dem, jeg aldrig saa!
8. Fred med hver Aand, som hader mig,
Den skal mig elske vist,
Naar samlet i Guds Himmerig
Vi ham lovprise hist!

B. S. Ingemann.

Mel.: Saa kæmped de Hælle af anden April.

69. (45.) **Opmand dig, du danske, lad Verden**

At ej du vanslægted i Tiden!
Skal Sproget vi tabe med Spot og med Spe?
Nej, før vil vi knuses i Striden!

2. Vort Sprog klang i Fædrenes
skjolddækte Sal

Og lød, hvor de kæmped paa Jorden,
Det tordned fuldtit over blodige Val,
Naar Thor kom med Lynet fra Norden.

3. Dog derfor det ikke vor Kærlighed tog,
Men lifligt det taler til Hjerter;
Naar udkaarne Skjalde Guldharperne slog,
Det tolked vor Fryd og vor Smerte.

4. Vaagn op da til Kamp for vort
Hjertesprogs Ret

Hos Dansken paa Land og paa Vove!
Vaagn op! om I ej er af Uslingeæt,
Det er ikke Tid til at sove!

M. Lauritsen.

Mel. af J. P. E. Hartmann.

70. (48.) **I Sne staar Urt og Busk i Skjul,**

Det er saa koldt derude,
Dog synger der en lille Fugl
Paa Kvist ved frosne Rude.

2. Giv Tid! giv Tid! den nynner glad
Og ryster de Smaavinger;

Giv Tid! og hver en Kvist faar Blad,
Giv Tid! hver Blomst udspringer.

3. Giv Tid! og Livets Træ blier grønt,
Maa Frostens det end kue;
Giv Tid! og hvad du drømte skønt,
Du skal i Sandhed skue.

4. Giv Tid! og Aandens Vinterblund
Skal fly for herlig Sommer;
Giv Tid! og bi paa Herrens Stund!
Forvist hans Frelse kommer!

Chr. Richardt.

71. (50.) **Al** Tid frejdig, naar du gaar
Veje, Gud tør kende,
Selv om du til Maalet naar
Først ved Verdens Ende!

2. Aldrig ræd for Mørkets Magt!
Stjernerne vil lyse!
Med et Fadervor i Pagt
Skal du aldrig gyse.

3. Kæmp for Alt, hvad du har kørt!
Dø, om saa det gælder!
Da er Livet ej saa svært,
Døden ikke heller.

Chr. Richardt.

72. (51.) **Alt** staar i Guds Faderhaand,
Hvad Han vil, det gør hans Aand,
Af Guds Naade, til Guds Ære,
Evig glade vi skal være
I Vorherres Jesu Navn!

2. Sikre paa vor Arv og Løn
Er med Guds enbaarne Søn,
Af Guds Naade, til Guds Ære
Evig glade vi skal være
I Vorherres Jesu Navn!

3. Fælles om hans Liv og Fred,
Lys og Kraft og Herlighed,
Af Guds Naade, til Guds Ære
Evig glade vi skal være
I Vorherres Jesu Navn.

N. F. S. Grundtvig.

Mel.: Å kjøre vatten å kjøre ve.

73. (37.) **Det** hørt sig, da vi fik Fred:
Saa, Gud ske Lov, nu er det jævnet!
Ja, alt er jævnet, vor Grænse med,
Kun Skam og Ufærd os levnet!

Vi sidde atter paa vor jævne Strand,
Vi kives jævnlige og med jævne Forstand;
Jævne var vor Id,
Jævne kun vor Flid,

Thi har saa lidet vi evnet.

2. Hvor var det herligt, om vi en Gang
Kom ud af alt dette jævne
Og satte Foden til Vejrs med Sang,
Selv om en Saal skulde revne,

Og spændte Øjet op mod Himlens Blaa
Og videde Synet til vor Oldtid graa,
Styrked vort Mod,
Ildned vort Blod,

Til al vor Uret at hævne!

3. Ujævn og knudret er al den Vej,
Der fører op over Fjælde,
Og ujævnt Havet, naar det løfter sig,
De glatte Vover, de trælle;
Og ujævn er vor Fremtids Pløjejord:
Vi maa paa ujævnt lære jævne Spor —
Tro maa der til,
Kækhed og Ild,
Og ingen Familien tør gælde.
4. Thi vil jeg raade hver ærlig Kraft:
Vær ikke angst for det høje!
Sæt Maalet højt og Forsagthed lavt
Og gaa til Fjelds selv med Møje!
Op, hvor det luftier over Døgnets Dom,
Hvor knap vi øjne, hvad vi kævles om —
Saa skal I se,
Fjældenes Sne
Vil nok en Gang la' sig pløje!

Chr. Richardt.

Mel. : Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.

74. (58.) Vi var en Gang et Folk med Mod
i Pande,
Ved Heltedaad vi al Tid naaede vidt,
Vi skærmede de sønderjydske Strande,
Og Folket var som hele Landet frit.
Nu maa vi os med Aandens Panser væbne
Og lære BARNET hver en Tanke skøn;
Der ramte andre Folk den samme Skæbne,
Kun den, der stille venter, faar sin Løn.

2. Vi har et Sprog, saa kønt som intet
andet,
Saa blødt som Voks, elastisk dog som Staal,
Thi Sproget er en Del af Fædrelandet,
Og Folkets Kærne er vort Modersmaal!
Det har Nationens Digtere bevaret,
Vort Adelsbrev, vor frie Odelsret,
Med Liv og Blod vi Sprogets Ret forsvared,
Og endnu er det uden mindste Plet.
3. Vi har en Skat af dyre Fortidsminder,
De gaa i Slægten gennem Mund til Mund;
Ved Danmarks Hæder blusse vore Kinder,
Ved Folkevisen dysses Børn i Blund.
Vi har et Flag, det hvide og det røde,
Det reneste og ædleste, jeg véd:
Med Danebrog vi Fjenden gik imøde,
Og under dette vi med Ære stred.
4. Vor Gud beskærme Sprog og Folk og
Rige!
Han give Sejren til den gode Sag!
O, hør de Bønner, som til Himlen stige,
Vær naadig mod os! — Evnen er kun svag.
Da skal vi alle Frihedsgoder nyde,
Da skinner Solen over Mark og Skov;
Til Herrens Trone glade Hymner lyde,
Og Børnestemmer juble: Gud ske Lov!

Carl Bertelsen.

75. (75.) Rejs kun Modet, det har ingen Nød;
 Spottes end med Haan den gamle Kæmpe,
 Nordens Heltekraft er ikke død,
 Ilden i hans Bryst de kan ej dæmpe;
 Trøen paa sin Gud og paa sin Sag
 Den skal flytte Bjærg og fylde Vande,
 Lysne skal igen en Nytaarsdag
 Over eders blodbestænte Strande.

2. Sejrens Banner hejst paa Danmarks
 Borg!

Fremtids Syn igennem Nattens Mørke,
 Mildne skal det dog vor Hjertesorg,
 Klæde os i Haabets lyse Styrke.

Intet Suk og ingen Klagesang
 Hilsen derfor eders Fremtids-Morgen:
 Glædens Roser, ved I nok, de sprang
 Liflig ud, naar de brød frem af Sorgen.

3. Skrider Øjet over Tidens Skrift,
 Vender Tanken sig mod Fremtids Gaade,
 Ofte saa vi da bag Skyens Rift
 Mangt et Tegn, som mægter den at raade.
 Se da fremad! vi vil sammen gaa,
 Der er ingen Vinter uden Sommer,
 Ingen Dag, saa mørk og tung og graa,
 Ingen Nat, at jo dog Solen kommer.

Jens Karstensen.

Mel.: Modersmaal er en himmelsk Lyd.
 76. Haabet er som en liden Fugl,
 De tunge Tanker til Lise.

Flyver højt fra sin Redes Skjul
 Og synger sin glade Vise.

Sang i Vaar og Sang i Høst!
 Manddomskaar og Barnerøst
 Synge Haabets Sange.

2. Lykken skifter saa mangelund;

Mig Sejren og Æren fristed,
 Skuet har jeg saa besk en Stund,
 Da Sejrens Krone jeg misted.

Sommerlide, Vinter lang,
 Vaar og Høst skal Haabets Sang
 Aldrig blandt os glemmes.

3. Fangen sad jeg i snævre Bur

Med Hovedet under Vinge,
 Hørte ude fra Guds Natur
 Saa liflige Toner klinge.

Sang i Vaar og Sang i Høst!
 Manddomskaar og Barnerøst
 Synge Haabets Sange.

4. Mindets Fugl fløj mit bur forbi

Og vakte de glemte Sange;

Buret brødes, og jeg var fri,
 Og ingen skal mer mig fange.
 Sommerlide, Vinter lang,

Vaar og Høst skal Haabets Sang
 Aldrig blandt os glemmes.

5. Du, som synger af Hjertets Grund,
 Af Kind du tørre din Taarel
 Flagrer jeg bort en liden Stund,
 Jeg kommer igen ad Aare.

Sang i Vaar og Sang i Høst,
Manddomskaar og Barnerøst
Synge Haabets Sange.

6. Mindets Fugl er vor Broder kær,
Med den jeg bygger paa Kviste,
Naadens Herre, barmhjærtig vær,
Lad aldrig vor Sang os miste!
Sommerlide, Vinter lang,
Vaar og Høst skal Haabets Sang
Aldrig blandt os glemmes!

J. Helms.

77. (42.) Gøj Awten, I Dreng, kommer hid
te vor Disk,

La vos slaa vos en lild Basseralle,
La vos syng, la vos drik vos en lillevette Pisk,
La vos se, hvad der er i vor Balle,
Vor Hals er saa tør, træk e Tap av e Tynd!
Plommelom, plommelom! la vos nu kun
begynd!

2. La vos syng vos en Vihs o vort
ældgammel Dansk,
For det rigte jo it er det rigte;

Nu skal Olt jo vær taasse aa tysk eller
spansk, —

Hvem ved, hvor vi blywer sognpligte.
Men hvoddan de end faar os kyslet og kast,
Ved vor Mor aa vor Hjemmind vi dog
holder fast!

3. Det er galt med de Farrer og med
det Kludderi,

Som nu er blæst ind her fra Synder;
Det gamle Røj aa Hvid vi kun finder Mening i,
Aa de smaager bedst for e Bynder.

Men det er nu forbøjen! sikken Skændsel
og Skam,

Vi har knap Lov aa drik vos en dansk
lille Dram.

4. De er galt med e Kael, de maa it
kaldes Jens,

For Kontraband er nu e Jenser!

De skyder dem ihjel — ja saamænd kund
et hænds —

Nær de træffer dem inden vor Grænser.

Men hvad skal vi gør, for den Jensenatur,
Det er jo vort Ærregods etter vor Mor.

5. De er unt, te vi skal, hvad vi slet it
kan li,

Te vi skal kald e Fjænder vor Brøjer;

Det er kjøvt aa vær te i en saadan sølle Ti,
Aa at puttes i Fræmmedfolks Trøjer,

Aa masjer, nær der tælles med »eins, zwei,
drei«, —

Det er trangt for e Bien aa find aa den Vej.

6. La vos klink da aa drik vos en Skaal
for vor Mor,

For hind, som er olti den rigte,

Vi kan it gørrres om aa foranner vor Natur

Men te hind blywer old Daw vi pligte.

En Skaal for vor Gammel med Sjæl aa
med Mund,
Saa læng som e Kjeld har en Draaf aa e Bund.
K. Kærstensen.

Mel.: Mens Nordhavet brusor.

78. (29.) Den Tysker han sagde, nu vil jeg
ha' fat
Paa Danmarks afmægtige Rige,
Maaske kan jeg end faa lidt Skik paa det sat,
Det ligger for Haanden saa lige.
Forbedres det skal efter Gothaer-Snit,
Og naar det er færdigt, se saa er det mit.

2. Paa Tysk skal der synges om Pige og
Land,
»Kong Christian« vi straks oversætte
Og Bøgene flytte til Lyneborg Sand
Der høre de hjemme med Rette;
Og Thorvaldsens Værker i Potsdam skal staa,
Men Grundloven bedst kan til Blokshjerg gaa.
3. »Graf Heinrich« skal spilles i København,
Studenterforeningen lukkes
Og Byer og Gader kønt skifte Navn,
Men Flaaden i Pinde ophugges.
I Petri Kirke skal Hvermand gaa,
Og Danebrog aldrig hejses maa.
4. Det sagde den Tysker og listed sig frem
Saa venlig, saa lumsk over Ejder
Og mente, at Striden var ikke saa slem,
Men bare som Frankfurterfejder.

Da standset han blev, skønt han ej det forstod,
Hvorfra nogen dødelig dertil fik Mod.

5. Men det var den slesvigske Bonde,
der kom,

Og stilled sig rolig i Vejen,

Og sagde: »Se saa! nu kan du vende om,
Thi saadan er her ikke Legen!«
Han *vedblev at tale det danske* med Klem,
Saa mærkede Tysken, han snart maatte hjem.
E. P. Kock.

Mel.: Skal jeg al Tid Bondepige være.

79. Længe nok har jeg Bondepige været,
Siddet paa Tærskel og spundet paa min Ten;
Længe nok har hun, tyske Frøken, blæret
Sig i mit Sæde, og jeg gnavet Ben.

Nu vil jeg glad

Sidde, hvor jeg sad,

Fremmest vil jeg gaa i de dansendes Rad.

2. Mindes jeg kan, i de hedenfarne Dage
Silke jeg sled i min Moders Rosengaard;
Rundt om mig sværmed Riddersvende strage,
Jeg gik med Guld og Perler i mit Haar.

Dronning jeg var,

Krone jeg bar

Statelig i Dansen med Konning Valdemar.

3. Ak, men da maatte jeg onde Dage friste;
Sorte Grev Henrik min Husbond fangen tog,
Ind over gennembrudt Gærde sig mon liste
Vendiske Bander og stedse frem de drog.

Bort man mig smed
I Trælstuen ned;

Tyske Frøken dansed i Dannekvindens Sted.

4. Ikke til Hove stedes mer jeg turde,
Næppe hos Bonden man undte mig Ro.
Haardhed jeg led, og vaande mig jeg gjorde,
Naar man mig stødte og traadte ned med Sko.

Bonden min Ven
blev dog igen,

Græd med mig i Stilhed mangan Aften hen.

5. Dagene skifte nu! — Gud ske Lov, de
skifte!

Atter i Højeloftssale tør jeg staa,
Slag vel end vanker af tyske Frøkens Vifte,
Stolt hun end stritter, vil ej af Vejen gaa.

Dog trods al Strit,
Siger jeg frit:

Dannekvinden danser af Kredsen dig om lidt!

6. Længe nok har jeg Bondepige været,
Siddet paa Tærskel og spundet paa min Ten,
Længe nok har hun, tyske Frøken, blæret
Sig i mit Sæde og jeg gnavet Ben.

Nu vil jeg glad

Sidde, hvor jeg sad,

Fremmest vil jeg gaa i de dansendes Rad.

Mel.: Og husker du ikke den lystige Tid.

80. Naar Tysken spørger der nede ved Spree,
Hvorpaa vi grunde vor Ret,

Da tør vi ham frejdig i Øjet se,
Thi Svaret er det:

Fordi vi var danske i tusend Aar
Og her endnu har vort Hjem,
Men dernæst paa hvad der skrevet staaar
I Paragraf Fem.

2. Ja, vistnok taler stærkest vor Sag

— For Sandhed og Ret —

Vort *Modersmaal* og vort *Sindelag*,

Det er dansk uden Plet;

Men ogsaa derfor vi spørge maa,

At *det* skal ej gaa i Glem:

Det Ord, som Prøjsen har svoret paa

I Paragraf Fem.

3. Lad Tysken kun sige, den slettet er;

Den staaar dog endnu ved Magt

Og hæves ikke før Retten sker,

Før vi det har sagt.

At Vennen føjed ham, gjaldt kun lidt;

Han spurgte jo slet ikke dem,

Der Retten fik til at stemme frit

Ved Paragraf Fem.

4. Vi vide vel, under Prøjsen vi staa,

Og derfor betale vi Skat,

Vi holde vor Ed og i Rad vi gaa

Med den piklede Hat.

Men just fordi vi af Danskeræt

Er dog paa Prøjsen et Lem,

Er der os hjemlet en særlig Ret

Ved Paragraf Fem.

5. Man ynder at sige, at fire og tres
 Har frelst os fra Voldsmandens Aag
 Og at vi er ganske vel tilfreds
 Med Germanernes Sprog.
 Den »Mening« vi dem beholde la'r,
 Men stiller det Spørgsmaal frem,
 Hvad Prøjserne saa i Grunden har
 Mod Paragraf Fem.
6. Om den vil vi minde, til Timen er nær,
 Den store, herlige Stund,
 Da Prøjsen holder, hvad lovet er
 Med Haand og med Mund.
 Da raade vi selv for vor Grænsesten,
 Da mød kun alle og stem!
Først da kan vi sige hver og en:
 Slet Paragraf Fem!

Vor egen Sang.

Mel.: Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.

81. Vi er en Flok af danske Mænd og Kvinder
 Der stride vil for Sønderjyllands Sæg,
 Vil hjælpes ad, indtil vi Sejer vinder,
 Og atter vajer Danmarks gamle Flag
 Henover Smertenslandets lyse Vænge
 Hvor nu kun Længsel bor og Sorg og Savn,
 Hvor Børn af samme Mo'r til Hjælpen trænge
 Indtil de naar Forjættelsesnes Havn!
2. Vi er en Magt, der virker i det Stille,
 En lille kun, men skabt af Kærlighed, —

- O mægted' vi, hvad vi saa gerne vilde,
 Da blev der snart i Sønderjylland Fred!
 En ærlig Villie har vi til det Gode,
 Vor Evne — naa, den skorter jo iblandt,
 Men dog vi trofast staa, hvor før vi stode:
 En Vagt for hvad der rigtig er og sandt!
3. Vi er et Samfund, samlet allevegne,
 Hvor Kærlighed til Sønderjylland bör, —
 Vor Landsmand véd, at han paa os tør regne
 Naar Vejen fører mod det kære Nord!
 Om Sønderjyllands Danskhed vil vi værne,
 Vil hjælpe overalt, hvor hjælpes kan, —
 O kunde vi, vi bragte jo saa gerne
 Befrielsen til dig, vor elskte Land!
4. Vi er Forargelsen for den, der haaner
 vort Land, vort Flag, vort Haab, vor bedste Skat,
 For den, der Pjalter hos de Store laaner
 Og hyller Mindet ind i Glemsels Nat —
 En uvan Flok, som Fædreland ej kender,
 For hvem *vor* Gerning kun er Daarers Id: —
 Vê den, for hvem ej Haabets Kerte brænder
 Og som til Danmarks Fremtid ej har Lid!
5. Vi er en Venneslok, thi Kærligheden
 Til Sønderjylland knytted' Venskabs Baand,
 Og vi vil vægge det, som Fuglen Reden,
 I sand og uforfalsket Danskheds Aand!
 — Saa lad os trofast staa i Stridens Hede,
 Gud raader, naar vi Sejrens Palme faar,
 Og lad i Tro paa ham os stille bede:
 Giv Land og Folket lykkelige Aar!

6. Giv, Herre, at det atter hjem maa bære,
 At Prøvetiden vorder ej for lang.
 At Danmarks Folk dog rettelig maa lære,
 Hvor Sønderjydens Lod er tung og trang!
 Sign du hver Mand og hver en Dannekvinde,
 Som stride vil for Sønderjyllands Sag,
 Lad atter solklar Dag os *alle* finde,
 Som Danske under Danmarks gamle Flag!

Ax. Carstens.

INDHOLD

- Nr.
71. Alltid frejdig, naar du gaar.
 72. Alt staar i Guds Fæderhaand.
 24. At Du, vort ælskede Fædreland.
 26. Blev nu til Spot dine tusindaars Minder.
 30. Brat af Slaget rammet.
 37. Brødre mellem tvende Have.
 3. Danmark, dejligst Vang og Vænge.
 27. Danmark, vor Moder.
 60. Dengang jeg drog alsted.
 78. Den Tysker, han sagde, nu vil jeg ha' fat.
 53. Der er en hellig Kilde i vort Hjerte.
 4. Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.
 2. Det er et yndigt Land.
 32. Det er Haab i vort Bryst.
 43. Det er vel Dag til Suk og Graad.
 57. De sige, at mit Sprog er en ussel Tiggerkvind.
 36. Det er saa strenge Ylder, al Gleden er som død.
 51. Det haaver saa nyligen regnet.
 73. Det hørtes sige, da vi fik Fred.
 54. Det var en streng og sorgfuld Tid.
 16. Du skønne Land med Dal og Bakker fagre.
 50. Eja, hvor man nu tumler med Sønderjydens Land.
 68. Fred hviler over Land og By.
 44. Fremad er Verdens vilde Røst.
 7. Fædreland! Ved den højgende Strand.
 77. Gøj Awten, I Dreng, kommer hid.

- Nr. 76. Haabet er som en liden Fugl.
 33. Hel trang er nu Tiden, i Sønderjylland.
 62. Hvis Danmark havde Bjerg og Fjeld.
 5. Hvor Bølgen larmer højt fra Sø.
 66. I alle de Riger og Lande.
 17. I Arids Tid, da end begravet.
 11. I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme.
 8. I Danmark er jeg født og baaren.
 20. I Fred vil vi dyrke vor fædrene Jord.
 52. Igennem Sø og saltens Vand.
 48. I Hebeby, ved Sliens dunkle Vande.
 70. I Sne staa Urte og Busk i Skjul.
 15. Jeg elsker de grønne Lunde.
 42. Jeg spørger Solen, naar Dagen gryr.
 9. Kong Christian stod ved højen Mast.
 1. Kongernes Konge! ene Du kan.
 14. Lad En og Anden have Ret.
 6. Langt højere Bjerge saa vide paa Jord.
 49. Lillebellets Bølger bruse.
 79. Længe nok har jeg Bondepige været.
 65. Længe var Nordens.
 21. Med Bøgelevet om dit Haar.
 18. Med dømpet Hulken rinder Eidrens Vover.
 68. Medens al vor Glaus fra fortums Dage.
 55. Moders Navn er en himmelsk Lyd.
 25. Mon Tyskland nu strækker til Kolding sin Krop.
 80. Naar Tysken spørger demede ved Spree.
 61. Natens dømrønde Taager.
 19. O Danmark, i din Kæppe blaa.
 67. Om Gleder end betegned hvert Fjød, vi vandre frem.
 69. Opmand dig, du Danske, lad Verden nu se.
 45. O, send en Tanke did, hvor Thyra bygged.
 28. Paaskeklokken kimed mildt.
 75. Rejs kun Modet, det har ingen Nød.
 40. Saa langt og saa længe som Magt er bleven Ret.
 41. Slesvig, vort elskede, omstridte Land.
 29. Slumrer sødt i Slesvigs Jord.
 46. Sluttes Kreds, i danske Kvinder.
 35. Sov nu, min Lille, sov sødt og sov længe.
 10. Staa fast, du lille Flok, staa fast.
 47. Sønderjylland, Danmarks Datter.
- Nr. 34. Søndret laa det sidste Værn.
 38. Sørger, alle Danmarks Kvinder.
 31. Tak for din Daad!
 59. Vej højt, vej stolt og frit vort Flag.
 43. Ved fremmed Kyst, paa fjerne Strand.
 22. Vi elske vort Land, naar den signede Jul.
 81. Vi er en Flok af danske Mænd og Kvinder.
 58. Vift stolt paa Kodans Bølge.
 39. Vi har et Haab, som ej er bygt.
 23. Vi har et Hjem at værne.
 64. Vi har søgt det saa tidt, og du ved det saa godt.
 74. Vi var engang et Folk med Mod i Pande.
 12. Vort Modersmaal er dejligt, det har saa mild en Klang.
 56. Vort Modersmaal er dejligt, det har saa mild en Klang.

KOLDING
KOMMUNEBIBLIOTEK

950

x Stads Læsesal Ikke til lån
78.611
Sangbog for De samvirkende sønderjydske
Foreninger i Danmark
Ny udg.
024974715 4 286 801 9

